

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 10
Octubre de 2015**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

10

Tarragona, octubre de 2015
3a època. Núm. 501

Secció oficial

Arquebisbe

- 1a carta primera als rectors i a les comunitats religioses, sobre l'acolliment a les famílies de refugiats..... 303
- 2a carta als rectors i a les comunitats religioses amb nous aclariments sobre l'acolliment a les famílies dels refugiats 304
- Parlament en la presa de possessió de Mons. Salvador Giménez Valls com a Bisbe de Lleida el dia 20 de setembre de 2015..... 305
- Homilia en la solemnitat de Santa Tecla, patrona de Tarragona, a la Catedral..... 307
- Homilia en la solemnitat de la Mare de Déu de Misericòrdia, al seu Santuari de la ciutat de Reus..... 310
- Pròleg al llibre de caire històric “Casa Misericòrdia de Reus” 312
- Parlament a Tarragona, en la presentació del llibre “Les religions a Catalunya” 314

Als Quatre Vents

571. El naixement de la Mare de Déu 317
572. Que ningú no se senti sol a casa 318
573. L'hospital més proper 319
574. Turistes que valoren la bellesa de la creació..... 320
- Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de setembre 321

Secretaria General i Cancelleria

- Nomenaments del mes de setembre de 2015..... 324

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la XXXI Jornada mundial de la Joventut 2016.....	327
Missatge per a la XXIV Jornada mundial del Malalt 2016.....	333
<i>Audiències generals sobre “la família”</i>	
Evangelització	336
La comunitat.....	338
Els pobles	340

Conferència Episcopal Tarraconense

Nota dels Bisbes de Catalunya davant les eleccions al Parlament 2015	342

Defuncions

Mn. Lluís Vallvé Guinovart, op. dioc.	344

(44 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Tarragona murallada vista des de la llunyania (Torre del Cucurull de Roda de Berà).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

CARTA

primera de 8 de setembre de 2015, a tots els rectors de les parròquies de l'arxidiòcesi de Tarragona i a les comunitats religioses, sobre l'acolliment a les famílies de refugiats

Benvolguts i benvolgudes,

Com ja sabeu, el papa Francesc ha fet una crida a totes les diòcesis d'Europa perquè acullin una família de refugiats entre les desenes de milers de refugiats que fugen dels horrors de la guerra i de les persecucions.

Deia el Papa que «la Misericòrdia de Déu es reconeix a través de les nostres obres, com ho testimoniava la vida de la beata mare Teresa de Calcuta». I que «davant la tragèdia de desenes de milers de refugiats que fugen de la mort per la guerra i la fam i estan en camí cap a una esperança de vida, l'Evangelí ens crida, ens demana que siguem el proïsme dels més petits i abandonats; que els donem una esperança concreta i no diguem només “ànim, paciència”! L'esperança cristiana és combativa, amb la tenacitat de qui va cap a una meta segura».

«Per tant, en la proximitat del Jubileu de la Misericòrdia, adreço una crida a les parròquies, a les comunitats religioses, als monestirs i als santuaris de tot Europa perquè mostrin que l'Evangelí és concret i acullin una família de refugiats. És un gest concret en preparació de l'Any Sant de la Misericòrdia. Que cada parròquia, cada comunitat religiosa, cada monestir, cada santuari d'Europa allotgi una família, començant per la meva diòcesi de Roma.»

«Em dirigeixo als meus germans, els bisbes d'Europa, veritables pastors» —continuava el Papa—, «perquè a les seves diòcesis escoltin la meva crida, recordant que Misericòrdia és el segon nom de l'Amor: “Tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho feieu a mi”.»

D'acord amb aquesta crida del Papa, demano als rectors de les parròquies de la nostra arxidiòcesi que llegeixin aquesta carta als seus feligresos i que pensin si poden acollir a la seva Parròquia una família de refugiats. Aquestes persones vindran a través de les Administracions i prèviament es concretaran molt bé els termes de la seva estada. Però de moment us demano que, com més aviat millor, comuniqueu a Secretaria General, si algú de la vostra Parròquia o la Parròquia

mateixa disposa d'un pis i estan disposats a acollir una família (de moment queden excloses d'aquesta petició les rectories). Aquesta mateixa crida també l'adreça a les comunitats religioses establertes a la nostra arxidiòcesi.

Gestionarà tot aquest assumpte el Consell Episcopal en coordinació amb Càritas.

Us agraeixo de cor el vostre esforç, i resem perquè puguem ajudar els nostres germans que estan en situacions molt precàries, i continuem també col·laborant amb les nostres Càritas parroquials, interparroquials i diocesana.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

CARTA

segona de 15 de setembre de 2015, a tots els rectors de les parròquies de l'arxidiòcesi de Tarragona i a les comunitats religioses amb nous aclariments sobre l'acolliment a les famílies dels refugiats

Benvolguts i benvolgudes,

El passat 8 de setembre us escrivia una carta sobre l'acolliment de famílies de refugiats que fugen dels horrors de la guerra i de les persecucions.

En primer lloc us dono les gràcies perquè algunes parròquies i comunitats ja han respost a la crida per acollir aquests refugiats i emigrants.

En aquella carta us deia que de moment queden excloses d'aquesta petició les rectories, perquè en aquell moment ens va semblar que la majoria de les rectories estaven habitades pel Rector, o bé llogades o, sobretot, no estaven en condicions per habitar-hi, però en aquests darrers dies d'algunes parròquies ens han fet arribar la notícia que disposen de la rectoria en bones condicions i per tant podria habitar-hi una família, i que seria un bon gest per part de l'Església en aquest moment en què tothom està tan sensibilitzat, no fos cas que semblés que l'Església no es vol implicar directament en aquest acolliment, quan des de fa molts anys, des de Càritas s'està ajudant els immigrants.

Així doncs, us demano que també posem les rectories que estiguin en condicions i on no hi visqui cap mossèn ni estigui ja llogada, a disposició de les famílies de refugiats. A més oferim una altra possibilitat de col·laboració, que seria pagar el lloguer d'un pis entre una parròquia o una agrupació de parròquies durant un mínim d'un any.

També, a la vista d'algunes respostes que hem rebut, convé deixar clar que la previsió d'estada d'aquestes famílies no serà passatgera, sinó que els compromisos amb les famílies s'establiran per a un any, amb possibilitat de renovació si les dues parts hi estan d'acord.

Us demano, doncs, que comuniquem a Secretaria General, abans del 30 de setembre, si teniu alguna rectoria disponible o si esteu disposats a pagar el lloguer d'algun pis.

De nou us agraeixo el vostre esforç i us demano que llegiu aquesta carta a les misses del proper diumenge dia 20 de setembre.

Preguem perquè sapiguem ser acollidors. Amb tot el meu afecte, la meua benedicció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

PARLAMENT

en la presa de possessió de Mons. Salvador Giménez Valls com a Bisbe de Lleida el dia 20 de setembre de 2015

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe preconitzat de Lleida,

Mons. Ramon Prat Pons, administrador diocesà de Lleida,

Mons. Joan Piris, bisbe emèrit de Lleida,

Senyors cardenals, arquebisbes i bisbes,

Preveres, diaques, religiosos, religioses, germans i germanes,

Estimats tots en el Senyor,

És per a mi, com a arquebisbe de Tarragona, metropolità de la província eclesiàstica Tarraconense i primat de les Espanyes, una gran satisfacció poder assistir a la presa de possessió de Mons. Salvador Giménez Valls d'aquesta diòcesi de Lleida, entranyablement unida a la de Tarragona.

Amb molt de goig, germà Salvador, et dono la més afectuosa benvinguda en nom propi i en primer lloc de tots els germans bisbes de les diòcesis sufragànies de la província eclesiàstica Tarraconense, i també de les altres diòcesis amb seu a Catalunya que formen la Conferència Episcopal Tarraconense, que també m'ho-

noro de presidir. I també et dono la benvinguda en nom de tots els bisbes de les diòcesis d'Espanya.

Germà Salvador, prens possessió d'una Església que té una llarga tradició conciliar. Entre els segles VI i XV es van convocar a Lleida dotze concilis provincials tarraconenses, tots ells presidits per legats de la Santa Seu o per l'arquebisbe de Tarragona. Tots aquests concilis van afavorir la reforma moral i social de l'Església d'acord amb les grans indicacions dels concilis ecumènics. Avui les Esglésies diocesanes que peregrinen a Catalunya continuen treballant de manera sinodal, tant els seus pastors com també els preveres, religiosos i laics, homes i dones, que treballen interdiocesanalment en tots els àmbits de la pastoral pensant sempre en la salut animarum de tot el poble de Déu.

En confiar-te aquesta diòcesi amb més de 1.500 anys d'història el sant pare Francesc ha posat sobre teu una gran responsabilitat: ser el pastor de l'Església d'una «terra ferma» per la personalitat dels seus homes i dones, per tal que, com deia fa pocs dies el papa Francesc, siguis per a tots ells pedagog, guia espiritual i catequista que acompanya els fidels al coneixement del misteri que professen; per ser també el mistagog que ajuda els qui han oblidat el Senyor a reconèixer-lo novament en el seu camí d'Emmaús, i també el missioner que busca aquells que no coneixen Jesús per dir-los que avui el Senyor vol entrar a casa seva.

La història de l'Església de Lleida té una munió de personatges il·lustres, però els més importants en una diòcesi són els sants i els beats: santa Teresa Jornet, patrona de l'ancianitat, el beat Francesc Palau i Quer, el beat Francesc Castelló i Aleu, i els recentment beatificats Mons. Salvi Huix i Miralpeix i els dos preveres José Jordán Bleuca i Josep Nadal Guiu, aquests darrers beneïts amb la palma del martiri i que són una petita part del gran núvol de testimonis que, amb el seu pastor, el beat Salvi Huix al capdavant, van confessar la fe durant la persecució religiosa del segle XX. Vull recordar allò que el papa Francesc precisament ens deia a Tarragona durant la beatificació del bisbe Huix i 522 màrtirs més: «Els màrtirs són cristians guanyats per Crist, deixebles que han après bé el sentit d'aquell "estimar fins a l'extrem" que va portar Jesús a la Creu. No existeix l'amor per capítols, l'amor en porcions. L'amor és total, i quan s'estima fins a l'extrem.»

El començament del teu ministeri episcopal coincideix feliçment amb l'inici d'un Any Jubilar de la Misericòrdia. El dia de la Puríssima, com farem tots els bisbes a les nostres catedrals, germà Salvador, obriràs la porta de la misericòrdia d'aquesta Catedral i recordarem que «la misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la ten-

dresa amb què es dirigeix als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoniatge envers el món no pot estar mancat de misericòrdia» (Misericordiæ vultus, 10).

Et poses també al servei de tots els homes i dones d'una terra en la qual, tal com hem dit recentment els bisbes de Catalunya, desitgem que es tinguin ben presents «els grans valors que han d'estructurar la societat, com són el respecte als drets de les persones, de les famílies i les institucions, així com l'honestedat i la transparència de la gestió pública; i la regeneració de la política, pensada amb visió àmplia, i que prioritzi la justícia i l'atenció als més febles i als que sofreixen el pes de la crisi econòmica».

A tots els sants i màrtirs lleidatans i a la Mare de Déu del Blau que ens contempla des d'aquesta Seu encomano el teu Pontificat.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

HOMILIA

de 23 de setembre de 2015, en la solemnitat de Santa Tecla, patrona de Tarragona, a la Catedral

Molt Illustre Capítol de la Catedral, preveres concelebrants i diaques. Digníssimes autoritats. Distingits representants de les ciutats agermanades. Estimats germans i germanes presents aquí a la Catedral o que seguïu aquesta celebració a través de Tarragona Ràdio i d'Internet.

L'eucaristia és essencial per al creient; és la font i el cim de tota la vida cristiana, i per això la celebrem com a comunitat de germans que avui s'aplega per celebrar la festa de santa Tecla, verge i màrtir. Alhora, amb respecte i joia, acollim sota les voltes de la nostra preciosa Catedral, dedicada a santa Tecla, altres persones que potser no comparteixen la nostra fe, però que són aquí perquè volen participar-hi per solidaritat i respecte vers els ciutadans creients, per estimació a la tradició i la cultura, o perquè són les autoritats legítimament constituïdes que han de representar totes les sensibilitats de la ciutat i del país, també la dels catòlics.

Els catòlics vivim la nostra fe cristiana no sols d'una manera privada, sinó públicament. Tenim dret a fer-ho i això no és incompatible amb una sana laïcitat de la societat. En el moment social i polític que estem vivint, els pastors de l'Església a Catalunya hem manifestat «el nostre respecte per la legítima diversitat d'opcions que se sotmetran a votació», i com hem dit recentment demanem a tots els fidels i a tots els qui vulguin escoltar-nos que es prenguin les decisions «tenint

present els grans valors que han d'estructurar la societat, com són el respecte als drets de les persones, de les famílies i les institucions, així com l'honestetat i la transparència de la gestió pública i la regeneració de la política, pensada amb visió àmplia, i que prioritzi la justícia i l'atenció als més febles i als que sofreixen el pes de la crisi econòmica».

Avui no podem parlar de santa Tecla sense recordar la terra on va néixer, on la devoció a la seva persona s'ha mantingut des dels temps apostòlics. Tal com ha escrit el P. Manel Nin, monjo de Montserrat: «Entre les dues ribes de la Mediterrània, la festa de la Santa màrtir esdevé una festa —gosaria dir— “pontífex” entre Orient i Occident, des de Síria a Tarragona. Orient i Occident, que han caminat junts molt de temps al llarg dels segles en la devoció als màrtirs, ara, en els nostres dies, no es poden ignorar en la defensa i en la memòria dels cristians de les terres del Pròxim Orient.»

Les notícies que ens arriben d'aquells indrets ens parlen de sofrència, de destrucció i de mort; de persones innocents, homes, dones, infants assassinats. Les esglésies, monestirs i cases de les poblacions cristianes d'aquelles terres han estat saquejades, també el monestir de Santa Tecla a Maaloula; les seves sagrades icones, robades i profanades, i molts cristians i no cristians han estat morts despietadament. En som testimonis i avui a Europa ningú no pot dir que ignora les atrocitats i les violacions dels drets humans que es donen en totes aquestes regions del món.

Una multitud ha emprès el camí cap a Europa i truca a les portes dels nostres països. Les imatges que hem vist són corprenedores, i a les nostres oïdes ressonen les paraules evangèliques «Era foraster, i em vau acollir» (Mt 25,35) que el bon Jesús adreça als qui són judicats a la fi dels temps. Davant la situació dels refugiats, germans i germanes, cal que ens deixem atraure pels sentiments de Crist Jesús, que fonamenten l'Evangelí de la misericòrdia.

En la butlla *Misericordiæ vultus* profèticament el papa Francesc ens demana que «obrim els nostres ulls per mirar les misèries del món, les ferides de tants germans i germanes privats de la dignitat, i que ens sentim provocats a escoltar el seu crit d'auxili». «Que les nostres mans estrenyin les seves, i que els apropem a nosaltres perquè sentin el caliu de la nostra presència, de la nostra amistat i de la fraternitat. Que el seu crit es torni el nostre i junts puguem trencar la barrera de la indiferència que acostuma a regnar sobiranament per amagar la hipocresia i l'egoisme.»

Amb data de 8 de setembre vaig adreçar una carta a tots els preveres de la nostra arxidiòcesi en la qual, d'acord amb la crida del Papa, demanava als rectors

de les parròquies de la nostra arxidiòcesi que la llegissin als seus feligresos i que pensessin si podien acollir a la seva Parròquia una família de refugiats. Aquestes persones vindrien a través de les Administracions i prèviament es concretarien molt bé els termes de la seva estada.

El mes vinent comença a Roma el Sínode de bisbes dedicat a la família, que té en la unió de l'home i la dona el seu fonament primer. «L'home i la dona són imatge i semblança de Déu. No és únicament l'home qui pren en ell la imatge de Déu, no és únicament la dona qui pren en ella la imatge de Déu, sinó que l'home i la dona, com a parella, són imatge de Déu. La diferència entre l'home i la dona no és per la contraposició, o per la subordinació, sinó per la comunió i la generació, sempre a imatge i semblança de Déu» (Papa Francesc).

Tecla va ser una dona que, en conèixer Jesucrist a través de la predicació de l'apòstol Pau, va esdevenir una veritable evangelitzadora i testimoni de la seva fe enmig d'un món en el qual les dones eren relegades a un segon pla.

Tal com ha afirmat recentment el papa Francesc, jo també penso que «sens dubte hem de fer molt més en favor de la dona, si volem donar més força a la reciprocitat entre els homes i les dones». «De fet, és necessari que la dona no sols sigui més escoltada, sinó que la seva veu tingui un pes real, una autoritat reconeguda en la societat i en l'Església, de la mateixa manera com Jesús va considerar la dona en un context menys favorable que el nostre, perquè en aquells temps la dona es trobava realment en segon lloc, i Jesús la va considerar d'una manera que projecta una llum potent que illumina un camí que porta lluny, del qual només n'hem recorregut un trosset.»

Hem iniciat la rehabilitació de la capella de Santa Tecla de la nostra Catedral que acull la relíquia insigne del braç de santa Tecla. Animo la societat tarragonina a col·laborar en aquest bonic projecte que amb el nom de «Tots per santa Tecla» tornarà la bellesa original a la noble capella de la patrona de la ciutat.

Alegrem-nos tots en el Senyor en celebrar la festa de la màrtir Tecla i preguem per tal que el seu patrocini ens faci tenir un veritable zel apostòlic, com el va tenir l'apòstol Pau, per anunciar enmig de la nostra ciutat amb fidelitat la joia de l'Evangelí, «no a través d'evangelitzadors tristos i descoratjats, impacients o ansiosos, sinó a través de ministres de l'Evangelí, la vida dels quals irradia el fervor dels qui han rebut, abans que res en ells mateixos, l'alegria de Crist» (Pau VI, *Evangelii nuntiandi*)

Que tingueu una bona festa de santa Tecla. Vulgui Déu donar-nos, per intercessió de la seva Mare, l'amor i la fortalesa que va tenir la gloriosa verge santa

Tecla. Que ella vetlli per la nostra ciutat i ens ajudi a tots a contribuir a la tasca de fer de Tarragona aquella ciutat acollidora que viu en la pau i la concòrdia que desitgem. Que tingueu una bona festa!

HOMILIA

de 25 de setembre de 2015, en la solemnitat de la Mare de Déu de Misericòrdia, al seu Santuari de la ciutat de Reus

Is 62,1-5; He 2,14-18; Jn 2,1-11

Benvolguts vicari general, prior, capellà del Santuari, preveres concelebrants i diaques. Junta d'administració del Santuari, cambres de la Mare de Déu. Il·lm. Sr. Alcalde, regidors i regidores, altres autoritats. Benvolguts germans i germanes que heu vingut a honorar la vostra patrona, la Mare de Déu de Misericòrdia, en el dia de la seva festa. També vull saludar molt especialment els qui seguïu aquesta celebració per la ràdio o per la televisió, i de manera particular els qui esteu malalts i no heu pogut venir al Santuari de la Mare de Déu. Molt estimats tots en el Senyor, dono gràcies a Déu per presidir un any més l'eucaristia en aquest dia de festa.

Us desitjo que tingueu una joiosa festa de la Mare de Déu de Misericòrdia, vosaltres i tots els habitants de la ciutat. Maria és el motiu de la festa, ella que, com aclamava el poble d'Israel, és l'honor del nostre poble i la causa de la nostra alegria. Aquest santuari és el signe de la presència de Maria, i anar al santuari de Misericòrdia és anar a la casa de tots. M'uneixo com a bisbe vostre a la vostra festa i amb amor i goig celebro l'eucaristia. També jo, com vosaltres, demano la intercessió de la Mare de Déu pel ministeri episcopal que el Senyor em va confiar ara fa onze anys. No deixeu de pregar per mi i per l'Església diocesana.

El curs passat vaig fer la visita pastoral a les parròquies i comunitats de l'arxiprestat de Reus. Això em va permetre conèixer-vos encara més del que us coneixia, i aquest coneixement suscita en el cor d'un bisbe un amor encara més gran per vosaltres i una pregària encara més intensa. Conec la vostra fidelitat en la fe, conec la vostra voluntat per a vertebrar una pastoral de conjunt per a una millor transmissió de la fe en la catequesi i també per a una millor atenció als germans pobres, a través de les diverses institucions eclesials que procuren per la justícia i la caritat. També recordo amb amor el rostre de tants ancians i ancianes que vaig visitar a les residències, en les quals vaig celebrar la santa missa, o a les cases on vaig portar la comunió.

Us dono les gràcies pel vostre acolliment i alhora us encoratjo, sobretot a vosaltres, els preveres de la ciutat, a continuar en el vostre servei amb goig, amb fraternitat, amb molta pregària. Us recordo les paraules del salm: els qui semblaven amb llàgrimes als ulls criden de goig a la sega. Desitjo, com ho expressa sant Pau a la Primera carta a Timoteu, que la comunitat dels creients que viu a la ciutat «sigui coneguda per les seves bones obres: que hagi pujat bé els fills, practicat l'hospitalitat i rentat els peus als membres del poble sant en senyal d'acolliment, que hagi socorregut els qui passen tribulacions i que hagi procurat de fer sempre el bé» (1Tm 5,10).

L'evangeli de les noces de Canà és altament significatiu de proclamar-lo en aquest lloc, perquè en aquest text Maria apareix com la Mare de Misericòrdia. Com escriu el papa Francesc: «Escollida per ser la Mare del Fill de Déu, Maria va estar preparada des de sempre per ser Arca de l'Aliança entre Déu i els homes. Va custodiar en el seu cor la divina misericòrdia en perfecta sintonia amb el seu Fill Jesús» (MV 24).

El seu amor atent i delicat li fa descobrir que aquells esposos anònims es quedarien sense el vi per a continuar la festa de les noces. Delicadament ho diu al seu Fill. Aquest anticipa la «seva hora», i per intercessió de la Mare concedeix el que li és demanat. Aquell vi, segons la interpretació bíblica, significava el do del vi nou d'una aliança nova, significança del do de l'Esperit que seria donat en les noces de sang de Crist amb l'Església. Allí, del seu costat obert brollarien la sang i l'aigua, els dons de l'eucaristia i del baptisme, fonts de la vida de l'Església. Un vi nou, una aliança nova, un amor nou i una alegria nova són els signes de la presència de l'Esperit de la Pentecosta.

Maria es va manifestar en aquella festa de noces com la Mare de Misericòrdia. Així ho cantem en el Prefaci d'avui: «Ella és la reina clementíssima, que, havent experimentat singularment la vostra misericòrdia, acull tots els qui acuden a ella i escolta els qui clamen atribolats.»

Així roman en la vida de l'Església: Maria, fins que el Senyor torni, és i serà sempre la Mare misericordiosa que acull sota la seva protecció les pregàries dels creients. Ella, per a generacions de reusencs, s'ha manifestat en aquest lloc com la Mare de Misericòrdia. Ella, tots n'estem convençuts, ha mirat amb ulls d'amor aquesta ciutat.

Em plau anunciar que el sant pare Francesc ha proclamat en la seva butlla *Misericordiæ vultus* el Jubileu de la Misericòrdia per a tota l'Església. El lema del jubileu és aquest: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare del cel és misericordiós.» El nom i la significació d'aquest santuari obliga que aquest santuari

sigui un santuari jubilar (més endavant en signaré el decret). Ens hi obliguen les paraules precioses de la butlla del Papa en el n. 24: «El pensament es dirigeix ara a la Mare de la Misericòrdia. Que la dolçor de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant, perquè tots puguem redescobrir l'alegria de la tendresa de Déu. Ningú com Maria no ha conegut la profunditat el misteri de Déu fet home. Tot en la seva vida va ser plasmat per la presència de la misericòrdia feta carn. La Mare del Crucificat Ressuscitat va entrar al santuari de la misericòrdia divina perquè va participar íntimament en el misteri del seu amor.»

Us encomano aquest santuari en aquest Any Jubilar com a lloc de pelegrinatge per a tots els reusencs i per als fidels que hi vulguin pelegrinar per a la gràcia del Jubileu. Prego que poseu els mitjans perquè aquesta casa sigui lloc de pregària, d'encontre amb Déu sota la mirada de la Mare de Déu, lloc on la pregària floreixi, on la Paraula de Déu sigui escoltada, on els pobres trobin consol. Que els pelegrins trobin aquí qui els aculli en el nom del Senyor i els sacraments de la misericòrdia siguin donats i celebrats, especialment el sacrament de l'alegria, el sacrament de la reconciliació.

Encomanem a la Mare de Déu de Misericòrdia el sant pare Francesc en la seva visita apostòlica als Estats Units. Aixequem una súplica fervent per la pau i perquè cessin les guerres a l'orient mitjà que provoquen l'exili dramàtic de tants homes i dones. També a vigílies com estem de les eleccions al Parlament de Catalunya, desitgem i preguem per la pau i la concòrdia dels habitants d'aquest país. Desitjo que la ciutat creixi en els valors més nobles de l'humanisme cristià: el respecte per la vida, l'atenció als desvalguts, la dedicació dels qui governen la ciutat per al bé comú dels ciutadans amb la preferència que sempre han de tenir els més desvalguts. Estiguem contents i orgullosos del santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia en honor de la qual celebrem aquestes festes. Que ella intercedeixi per tots.

ESCRIT

de 8 de setembre de 2015, com a pròleg al llibre de caire històric “Casa Misericòrdia de Reus”

Quan el Gmà. Joaquim Cifuentes, de la comunitat de Franciscans de Creu Blanca de Reus, em va demanar fer el pròleg d'aquest llibre vaig pensar de seguida que el millor pròleg possible ja l'havia fet el sant pare Francesc en escriure la butlla *Misericordiae vultus*, amb la qual va convocar el Jubileu de la Misericòrdia. És un document extraordinari, com extraordinària ho és la convocatòria i també l'oportunitat. Si encara no ho heu fet, us recomano vivament la lectura d'aquest

document, que és certament breu, fàcil de llegir, però d'una gran profunditat i actualitat.

Aquest opuscle que teniu a les mans és un llibre de caire històric en el qual l'autor ens parla dels ja gairebé vint anys de vida i de camí de la Casa de Misericòrdia, un dels fruits del IV centenari de les aparicions de la Mare de Déu a Isabel Besora, la pastoreta. Però també ens parla de la relació entre Misericòrdia —el santuari on els reusencs veneren la Mare de Déu sota aquesta advocació— i aquesta Casa, on s'expressa d'una manera particular la sollicitud envers el més desvalguts i exclosos. Aquest és un dels eixos que el papa Francesc destaca en el seu escrit, però no l'únic: n'hi ha d'altres que són tan importants i tan urgents com aquest, com ara són la crida a la conversió personal i l'imprescindible anunci al món de l'amor misericordiós de Déu envers tots els homes.

Des dels inicis del meu pontificat he estat molt vinculat al santuari de Misericòrdia, al qual, quasi d'amagat, he anat a pregar moltes vegades, he posat als peus de la Mare de Déu moltes intencions i preocupacions i he participat en gairebé totes les festes que s'hi han celebrat des que sóc arquebisbe de Tarragona. També sé que moltes persones hi han pregat i pregunten per mi i per les meves intencions. Ho agraeixo de tot cor i us demano vivament que ho continueu fent. Poques ciutats poden gloriar-se, com Reus, de tenir a dins seu un santuari dedicat a una aparició de la Mare de Déu. Reus i els reusencs, i de camí tots els fidels que s'hi acosten des de qualsevol indret, tenen una gran sort i un gran tresor.

La Casa de Misericòrdia és un altre tresor d'aquesta ciutat, perquè els pobres són el tresor de l'Església, juntament amb els malalts i els ancians. Recordo vivament el proppassat 10 d'octubre de 2014, quan vaig visitar la Casa amb motiu de la meua visita pastoral a l'arxiprestat de Reus: l'acolliment dels Germans Franciscans de Creu Blanca, dels residents, del personal i dels voluntaris. Quin goig poder compartir amb tots ells aquelles hores i la taula de germanor! Aquella llavor plantada l'any 1992 que va germinar el 1998 és avui una bella realitat i, com el gra de mostassa, ha crescut i permet que els qui ho necessiten hi trobin, com les aus, lloc on ajocar-se. La realitat hi és present però cal mantenir-la. Per això prego a tots, tant a les institucions com als fidels i reusencs en general, que maldin sempre per col·laborar en la continuïtat d'aquesta casa des de la varietat de serveis possibles: sosteniment econòmic, suport en forma de treball o voluntariat, etc. És el vostre tresor.

No vull deixar passar aquesta oportunitat sense demanar-vos la vostra implicació en aquest Jubileu extraordinari de la Misericòrdia. I no em refereixo només a la vostra participació o col·laboració en la seva organització o desenvolupament,

sinó en l'assumpció d'aquest esdeveniment eclesial com una invitació que nostre Senyor ens fa personalment a cadascun de nosaltres, una invitació a endinsar-nos en la veritable naturalesa de Déu, de la qual vol fer partícips a tots els homes, vol que la visquem i la fem nostra, que experimentem la seva misericòrdia i que, després d'haver tastat que n'és, de bo, el Senyor, la visquem amb els nostres germans, fent-los objecte de la nostra misericòrdia. Per tal que això sigui possible ens cal un pas previ, que és experimentar la seva misericòrdia, experiència que només es pot fer per mitjà de l'escolta de la seva Paraula, el reconeixement de la nostra realitat de pecadors i l'acolliment del perdó que sempre ens ofereix. Per gran que hagi estat l'ofensa, molt més grans són el perdó i la misericòrdia de Déu. Us exhorto a meditar les anomenades paràboles de la misericòrdia, a deixar-vos tocar el cor, a una conversió sincera i a una participació fructuosa dels sagraments, especialment de la reconciliació i de l'eucaristia, en els quals farem un èmfasi molt especial durant aquest jubileu. La nova evangelització passa indefectiblement per la nostra conversió personal, de tots i cada un dels creients.

Desitjo als Germans Franciscans de Creu Blanca i a la Casa de Misericòrdia de Reus un llarg i fructuós camí. Espero que, si Déu ho vol, aviat podrem celebrar els vint anys de vida d'aquest projecte, inspirat com tantes altres realitats per la nostra mare Maria. Ella, que sempre ens mira amb ulls d'amor, ens exhorta avui i sempre: «Feu tot el que ell us digui!»

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

PARLAMENT

del dia 30 de setembre a Tarragona, en la presentació del llibre "Les religions a Catalunya"

Estic molt satisfet de participar en la presentació d'aquest llibre, *Les religions a Catalunya*, que ha coordinat l'amic Josep-Lluís Carod-Rovira i en el qual hi han contribuït experts en el tema religiós des d'un punt de vista sociològic. Agraïxo, doncs, també a Montserrat Coll, Joan Estruch, Manuel Forcano, Gloria Garcia-Romeral i Mn. Antoni Pladevall la seva contribució.

El fet religiós té una gran importància en la societat. El Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat va realitzar recentment una enquesta, amb un univers de 1.600 persones, per posar al dia un mapa religiós de Catalunya. Segons aquest sondeig, hi ha un 52% de persones que es declaren catòliques a Catalunya. Certament són menys de les que confessen ser-ho en el conjunt d'Espanya, un 72%, però tot i així són moltes, encara que n'hi ha que es qualifiquen de catòlics no

practicants, fet que no deixa de ser una notable contradicció. Un fidel de l'Església que no acudeix a l'església seria, salvant les distàncies, una cosa així com un soci del Barça que mai no va a l'estadi i que no li interessa la marxa del seu equip.

Els agnòstics són a casa nostra un 12%, i els ateus, un 18%. També això és molt i per a mi és preocupant. La resta dels preguntats, un altres 18%, són els que diuen pertànyer a altres confessions religioses, amb predomini de la musulmana.

El llibre que avui presentem té en consideració aquesta varietat de creences i les analitza, posant l'accent en quatre d'elles: la catòlica majoritària, la de l'islam, el protestantisme i el judaisme. Són les que més han arrelat entre nosaltres al llarg dels segles.

No em voldria entretenir ara en les moltes xifres que dona de seguiment d'aquests religions, com per exemple els llocs de culte que tenen o el seguiment per part dels fidels. Penso que seria difícil que l'auditori les pogués retenir i les trobaran millor en aquest volum. Sí que diré que són molt clarificadores, i en algun moment fins i tot sorprenents.

El llibre aporta una història interessant de la manera com van arribar aquestes religions a Catalunya, ja fa molts segles, encara que la important immigració del segle XX ha canviat molt la importància i el seguiment d'aquestes religions, i encara canviarà més amb l'acolliment tan necessari dels refugiats que arriben a Europa.

També conté el llibre un estudi sobre les diverses fórmules utilitzades pels governs per a gestionar aquesta pluralitat a la qual els poders públics han d'atendre i no menysprear facilitant que cada persona pugui acudir als seus llocs de culte i expressar públicament la seva fe, tot acceptant els valors humans i democràtics que defineixen la nostra societat.

Tot això figura en aquestes documentades pàgines, però jo voldria centrar-me ara en una característica d'aquesta obra que la fa particularment interessant: la seva objectivitat i el respecte amb què tracta cada una de les confessions religioses. No és sovintejat que aquestes característiques es trobin en un llibre de divulgació religiosa. Per a mi és el principal encert dels seus autors.

Al llarg de la història sabem que no sempre s'ha entès la diversitat religiosa. Fins i tot en l'actualitat hi ha moltes persones disposades a matar en nom de Déu, la blasfèmia més gran que es pot pensar. I així ens ho mostren, de manera dramàtica, els noticiaris cada dia i en són víctimes cristians, jueus i musulmans alhora.

El catolicisme, durant el Concili Vaticà II, va fer un gir i una aportació essencial en la consideració i respecte que deu a altres religions, i qualsevol persona que llegeixi la Declaració sobre llibertat religiosa ho podrà veure. Després han estat els pontífexs de l'Església mateixos els qui han dit que mai no es pot ferir el pròxim en nom de la veritat religiosa, i que hi ha llavors de veritat escampades en altres religions que s'han d'estimar. Al mateix temps no han dubtat a demanar perdó per esdeveniments històrics en els quals l'Església, en la defensa de l'ortodòxia, no ha posat per davant el manament suprem de la caritat.

Per la meua part he procurat estimular l'ecumenisme sempre que he pogut i tinc la satisfacció cada any de participar almenys en unencontre ecumènic amb les altres religions cristianes. També em va fer goig visitar una mesquita de Tarragona i mantenir converses amb els seus responsables.

Em sembla que ara podem atrevir-nos a demanar, començant pels intel·lectuals i els mitjans informatius, que deixin de banda ja els tòpics que sempre surten quan es parla de religió, i no em refereixo només a la catòlica. Per exemple el record de l'assumpte Galileu, com si fos d'ahir mateix la discussió sobre si el sol dóna tómb al voltant de la Terra, i com si no hi hagués hagut grans teòlegs que hagin mostrat mil vegades que la ciència i la religió no són incompatibles, i penso en aquest moment en documents programàtics dels darrers papes, Joan Pau II i Benet XVI.

També demanaria que s'abandonessin els tòpics, que algun dia potser van tenir raó de ser, però no des de fa molt de temps, sobre les riqueses de l'Església o el tren de vida de la majoria dels bisbes i capellans. De la sensibilitat en els temes socials i en el seu estil de vida en dóna bona prova el magisteri suprem d'un papa com Francesc, i també la realitat visible de molts capellans que tenim escampats pels pobles.

El llibre que tenim davant no cau en aquests tòpics, sinó que reflecteix la realitat de l'Església catòlica i les altres confessions. És una realitat a vegades dolorosa. Sociològicament sembla que l'Església experimenta un retrocés a Catalunya, com a tot Europa, en contrast amb l'auge que experimenta a l'Àfrica i a països asiàtics. Podem dir que aquí ja no estem en la cristiandat, però sí en el cristianisme. El que és preocupant no és tant la quantitat de fidels com la fidelitat a Jesucrist d'aquells que ens diem seguidors seus. Una dotzena de persones van ser les que van començar la gran aventura de l'expansió del cristianisme arreu del món llavors conegut.

Què no podríem fer ara si actuéssim com a veritables seguidors del Crist! Aquesta és la nostra fe i la nostra esperança, ja que el braç de Déu no s'aparta de nosaltres ni té menys força que abans, i ell és el Senyor de la Història.

Només un petit apunt crític a l'excel·lent article de Mn. Antoni Pladevall sobre l'Església catòlica a Catalunya, ja que nega rotundament la possible estada de sant Pau a Tàrraco. Després dels dos Congressos que hem tingut a Tarragona sobre sant Pau, un d'ells sobre els últims anys de la vida de sant Pau, el fet que s'hagi acomplert allò que va escriure en el capítol 15 de la Carta als romans de predicar a Hispània i que Tàrraco era la ciutat més important pels volts dels anys 60 dC d'aquesta província romana, fa no sols probable, sinó cada vegada més segur, que hagi vingut a predicar a Tàrraco.

Celebro, doncs, aquest treball que posa en relleu la importància del fet religiós entre nosaltres i ho fa amb criteri obert, sense caure en els prejudicis. Enhorabona, i moltes gràcies.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

571. EL NAIXEMENT DE LA MARE DE DÉU

6 de setembre de 2015

Prenent com a referència la data del 8 de desembre, festa de la Immaculada Concepció, l'Església celebra nou mesos més tard, el 8 de setembre, la Nativitat de la Mare de Déu.

Ens agradaria conèixer amb més detall, per l'amor que sentim per ella, les circumstàncies en què es va produir el seu naixement, però en els Evangelis canònics, és a dir, els reconeguts per l'Església, no se'ns narra aquest esdeveniment. Hem acudir als apòcrifs i a la tradició per a saber que els seus pares van ser Joaquim i Anna, dos sants la festa dels quals celebrem el 26 de juliol.

El que és segur és que eren descendents de la tribu de Judà, i més concretament de la família del rei David, i que aquest bon matrimoni va educar la seva filla com era costum entre les famílies d'Israel del seu temps, amb una acurada educació pràctica i religiosa. Maria aprendria des de nena ensenyaments de la Torà, que reflecteixen els cinc primers llibres de la Bíblia, i escoltaria a casa, i després a la sinagoga, la llei jueva i les profecies antigues, entre elles les del Messies esperat, sense pensar que Déu tenia posats els ulls en ella perquè fos la mare de Jesús.

A falta de dades concretes, podem imaginar-nos la infància d'aquella nena de Natzaret que devia ser el goig dels seus pares i dels qui la van conèixer. Els artistes han pintat algunes escenes familiars, però sobretot el moment en què aquella jove va rebre l'ambaixada de l'Arcàngel anunciant-li el seu destí, amb aquella resposta seva immediata i generosa als plans de Déu.

Les respostes, quan arriben les grans ocasions, no s'improvisen, són fruit de moltes petites accions anteriors. Ningú no es torna generós de sobte, o passa proves de fe sense haver-s'hi exercitat. En aquest sentit, la festa de la Nativitat de la Mare de Déu ens ajuda a pensar en allò que és una llar cristiana, on tots s'estimen i de la qual Déu mateix és el punt de referència.

En aquesta mateixa festivitat d'avui se celebren les de moltes marededéus trobades, generalment imatges que van ser amagades en temps de persecucions i trobades a vegades al cap de moltes generacions. Que trobem també la Mare de Déu en el nostre caminar per la vida i estiguem sempre disposats a escoltar la veu de Déu quan ens demana alguna cosa, com la donzella de Natzaret, el naixement de la qual va ser una gran alegria per als seus pares i ho és per a tothom.

572. QUE NINGÚ NO SE SENTI SOL A CASA

13 de setembre de 2015

En els anys noranta del segle passat va tenir un èxit notable una pel·lícula, que després ha tingut més capítols, titulada Sol a casa. Els qui l'heu vista recordareu aquell nen de vuit anys que la seva família de Chicago es deixa oblidat a casa en emprendre precipitadament un viatge a París. Només s'adonen que se l'han deixat quan ja s'ha enlairat l'avió. Tota la trama consisteix a fer veure com aquest nen tan espavilat es defensa d'una colla de lladres que pretenen desvalisar la casa pensant que amb un nen sol a dins el treball els serà fàcil.

Això m'ha vingut a la memòria quan em proposava parlar sobre la unitat en el si de les famílies, en una època en què els seus membres poden tenir tendència a aïllar-se els uns dels altres, no fins al punt d'oblidar-ne algun com a la pel·lícula, però sí d'una altra manera.

Hi ha la possibilitat que la feina dels pares deixi sols a casa els nens molt de temps, o que un dels cònjuges amb prou feines vegi als fills durant la setmana si no és quan ja han anat a dormir. És necessària al respecte una política de conciliació a la llar i d'horaris més racionals que evitin als pares arribar tard a casa, sopar tard i retallar hores de son mentre presenciem programes televisius i competicions esportives fins a mitjanit.

Tampoc és bo que no tinguin temps o humor, per raó del cansament, per escoltar els seus fills, atendre les seves petites preocupacions o ajudar-los en els deures escolars. Hem de revisar en la mesura del possible aquestes situacions, encara conscients que l'actual organització social pot obstaculitzar els objectius de millora.

El papa Francesc, que ha fet de la família la prioritat del seu pontificat, convida a construir-la, com la casa de l'Evangelí, no damunt la sorra dels sentiments, sinó damunt la roca de l'amor veritable. I recomana utilitzar en les relacions interpersonals tres paraules màgiques: permís, per no envair la intimitat del cònjuge; gràcies, per agrair el que l'altre ha fet per mi; i perdó, que a vegades és el més difícil, però que cal dir-ho.

Reflexionem sobre això. Ens comportem així a casa? És cert que a la llar podem alliberar-nos de les tensions de tot el dia, però no hem de despreocupar-nos dels altres, menys encara dels fills, en cas contrari podrien sentir-se sols a casa, separats del mur invisible de la indiferència.

573. L'HOSPITAL MÉS PROPER

20 de setembre de 2015

En aquestes jornades, cada any són moltes les persones que fan un gest humanitari molt lloable: la donació de sang. M'agrada associar-me a elles, conscient que donar sang és donar vida. Com no ser solidaris si amb una simple punxada podem ajudar a salvar vides dels nostres germans?

És cert que generalment no sabem a qui ha beneficiat l'extracció que ens fan, però aquests beneficiaris són de la nostra família, la família humana. A vegades pensem poc en el que ens uneix i molt en el que ens separa. Els primers astronautes es van meravellar de contemplar la Terra des de l'espai i la van descriure com una petita esfera blava perduda en la immensitat del firmament. Allí hi som tots, únics habitants del sistema solar. És una visió que ens hauria de portar a ser solidaris en comptes de distants.

En una de les seves audiències, el papa Francesc va parlar de la família com l'hospital més proper, i va confessar que quan pensa en les grans ciutats contemporànies es pregunta on deu ser l'hospital, és a dir, les portes davant les quals es porten als malalts perquè siguin guarits.

Quan algú es troba malament, sigui per una malaltia o per un accident, els primers a adonar-se'n són els seus familiars. Per això diu el Papa que la família

és l'hospital més proper, però moltes vegades la família no pot resoldre aquella situació per si mateixa i ha d'acudir als metges, als especialistes, i ells no podrien fer res si els faltessin els instruments d'exploració o les matèries essencials, com la sang, per a poder fer una operació o per a restablir l'equilibri celular.

En aquest sentit, la persona solidària, que es compadeix del dolor aliè, és l'hospital més proper, com ho va ser el Bon Samarità per a aquell home que jeia ferit en una cuneta del camí de Jericó. En aquella ocasió, ens explica Jesús a la paràbola, van passar per davant diverses persones, però no es van aturar, unes per no complicar-se la vida i altres perquè potser tenien pressa.

El comerciant que va passar pel lloc també tenia feina, però es va aturar. No va pensar «aquest no és el meu problema», sinó que va fer problema seu el del proïsme i el va portar a una posada, assegurant-se que seria ben atès.

Un cristià és una persona que no passa de llarg. Com el seu Mestre, és algú que «va passar fent el bé», donant un somriure, donant sang o donant part del seu temps.

574. TURISTES QUE VALOREN LA BELLESA DE LA CREACIÓ *27 de setembre de 2015*

Santa Teresa de Lisieux no va fer pròpiament turisme, perquè el seu viatge a Roma en tren en companyia del seu pare tenia un objectiu molt determinat: aconseguir del Papa autorització per a professar com a religiosa tot i no tenir l'edat. Però això no li va impedir veure els bells paisatges que recorria en tren.

Va escriure: «Vam tenir l'oportunitat de contemplar moltes meravelles. Primer, Suïssa amb les seves muntanyes els cims de les quals es perden en els núvols, les seves gracioses cascades, les seves valls profundes [...]. No tenia prou ulls per mirar. Dempeus, al costat de la porta del vagó, gairebé perdia la respiració. Hauria volgut estar a banda i banda del vagó, ja que quan em girava a l'altra banda, veia paisatges encantadors i completament diferents dels que tenia al davant.»

Podem imaginar-nos aquella nena corrent d'un costat a l'altre per no perdre's res de la bellesa del món creat per Déu. Ella, que tenia el desig de tancar-se per a tota la vida entre els murs d'un convent, no menyspreava gaudir de la vista que s'oferia als seus ulls i meravellar-se.

El papa Francesc anima els turistes a acostar-se a la natura amb aquesta «obertura a l'estupor i a la meravella». No hem de perdre la capacitat de sor-

prendre'ns. La necessitem tant per a gaudir d'una excursió com per a visitar un museu.

Escric aquestes consideracions en vigílies de la Jornada Mundial del Turisme, que se celebra el 27 de setembre, un dia en què els catalans estem cridats a les urnes, per tant a exercir un dret cívic que ha de ser alhora lliure i responsable.

Aquesta llibertat i responsabilitat l'hem d'exercir també en el turisme. A la Laudato si', el Papa observa que els turistes poden promoure la conservació, o paradoxalment la destrucció, de les riqueses naturals o culturals.

El lema d'aquesta jornada per al 2015 és «Mil milions de turistes, mil milions d'oportunitats». La quantitat de mil milions ve perquè el 2012 es va considerar que s'havia assolit aquesta xifra comptant tots els desplaçaments. Encara que sigui difícil buscar l'exactitud, tots tenim experiència —a les terres de Tarragona en tenim un exemple— que el turisme és un fenomen global. Les oportunitats són acollir, agermanar, gaudir amb els viatgers de les atraccions que ofereixen les grans ciutats o els petits pobles. I fer-ho donant gràcies a Déu, autor de tota bellesa.

Setembre : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dimecres 2

- A la capella del palau arquebisbal, presideix l'acte de professió de fe i jurament de fidelitat de Mn. Yesid Fernando Vásquez en ocasió del seu primer nomenament com a rector.
- Al Seminari Pontifici de Tarragona, participa en la segona jornada del I Congrés Ibèric d'Associacions Bíbliques.

Dijous 3

- Al matí, a la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, celebra l'eucaristia amb els participants en el Congrés d'Associacions Bíbliques i assisteix a la resta d'actes organitzats durant la tercera jornada del Congrés.

Dissabte 5

- A Girona, concelebra la solemne missa de beatificació de tres religioses de l'Institut de Sant Josep de Girona, màrtirs de la persecució religiosa dels anys 1931 a 1939.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Vinaixa, presideix l'eucaristia de presa de possessió de Mn. Yesid Fernando Vásquez Acosta com a nou rector de la Parròquia.

Dilluns 7

- A la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, celebra l'eucaristia de la vigília del Naixement de la Mare de Déu amb motiu de la jornada d'inici de curs dels professors de religió catòlica diocesans.

Dissabte 12

- A Guissona, amb els seus germans i familiars, participa en la celebració dels 50è aniversari de professió religiosa del seu germà, Manel Pujol Balcells, marista.

Diumenge 13

- A Montblanc, a l'església parroquial de Santa Maria la Major, presideix l'eucaristia de presa de possessió de Mn. Simó Gras Solé com a nou plebà de la Parròquia.
- A la tarda, a la Catedral, assisteix al concert Renaixement i Barroc a la Seu de Tarragona. Música dels segles XVI-XVIII, organitzat per l'Arxiu Capitular en benefici de la restauració de la capella de Santa Tecla.

Dimarts 15

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 333 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.
- Al vespre, a la Catedral, assisteix al concert d'orgue i gralla Tubs de festa.

Dimecres 15

- A Madrid, participa en la reunió de la subcomissió d'Universitats de la CEE.

Dijous 17

- Al vespre, a la Catedral, assisteix al concert benèfic ofert pel Cor del Gran Teatre del Liceu en favor de la restauració de la capella de Santa Tecla de la Catedral.

Divendres 18

- A la Residència de gent gran Mare de Déu de la Mercè de Tarragona, pronuncia el pregó d'inici de les festes patronals del Centre.
- A la capella del palau arquebisbal, presideix l'hora de sexta amb motiu de la celebració a la cúria de l'11è aniversari de la seva consagració episcopal i presa de possessió de l'arxidiòcesi.
- A la seu del Club Natació Tàrraco participa en la inauguració de la XXIX edició de les 24 Hores de Natació.
- Al saló de plens de l'Ajuntament de Reus, assisteix a l'acte de lliurament dels Guardons de la Ciutat 2015.

Dissabte 19

- Al Mas d'en Lluc, a Cornudella de Montsant, participa en la festa de portes obertes de tardor de la Comunitat del Cenacle.
- A la tarda, al Club Natació Tàrraco, participa en l'acte de clausura de la XXIX edició de les 24 Hores de Natació.

Diumenge 20

- A la Seu Nova de Lleida, concelebra la solemne eucaristia de presa de possessió de Mons. Salvador Giménez Valls com a nou bisbe d'aquella diòcesi.

Dilluns 21

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada diocesana de formació permanent del clergat.
- A primera hora de la tarda és entrevistat per la Cadena COPE.
- A la tarda, al saló de plens de l'Ajuntament, assisteix al pregó de la festa major de Santa Tecla i a la cerimònia d'inici de les festes des del balcó de l'Ajuntament.

Dimarts 22

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 334 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.
- Al vespre visita malalts.

Dimecres 23

- A la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Santa Tecla, patrona de Tarragona.
- Des del balcó de l'Ajuntament, assisteix a l'exhibició castellera de Santa Tecla.
- A la tarda, a la Catedral, presideix les vespres solemnes i la processó amb la relíquia pels carrers de la Part Alta de la ciutat.
- Al vespre, a Casa Canals, participa en el Sopar de Santa Tecla, organitzat per l'empresa BASF Espanyola.

Dijous 24

- A la Residència de la Mare de Déu de la Mercè de Tarragona, presideix l'eucaristia amb motiu de la seva festa patronal.
- A la presó de Tarragona, presideix l'eucaristia amb motiu de la festa patronal de la Mare de Déu de la Mercè.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Cambrils, celebra la missa exequial per l'etern repòs del pare de Mn. F. Xavier Morell, el Sr. Àngel Morell Mulet.

- Al vespre, a Reus, presideix el tradicional Rosari de Torxes cap al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia.

Divendres 25

- A l'esplanada del santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, presideix l'eucaristia de la solemnitat. En acabar, després d'atendre els mitjans de comunicació, és convidat a dinar amb els mossens concelebrants.
- Al vespre, a l'església de Sant Pere de Maldà, participa en la pregària mensual que organitza el grup de Taizé.

Dilluns 28

- Celebra l'eucaristia al Seminari Menor i comparteix el sopar amb el nou equip rector i els joves.

Dimarts 29

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 335 del Consell Episcopal.

Dimecres 30

- A Barcelona, presideix la reunió mensual de delegats d'Ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).
- A la seu dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat a Tarragona, participa en la presentació del llibre *Les religions a Catalunya*, obra coordinada pel Sr. Josep Lluís Carod Rovira.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de setembre

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat en aquest mes de setembre els següents nomenaments:

Amb data 15/09/2015

PARROQUIALS

Mn. Jordi Díaz Moix,

rector de la Parròquia de Sant Salvador de Tarragona, col·laborador de la Parròquia de Santa Tecla de Tarragona i capellà adjunt de la Residència de Santa Tecla Ponent.

Mn. Wieslaw Chmielewski,

vicari de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona.

Mn. Marcelo de Oliveira,

capellà de l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona.

Gna. M. Teresa Martí Armengol, c.c.v.,

laica amb missió pastoral a la Parròquia de Santa Tecla de Campclar.

ALTRES NOMENAMENTS

Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón,

[amb data de 2 de juliol de 2015, va ser nomenat director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona pel Gran Canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya, cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona.]

Mn. Jaume Gené Nolla,

vicedirector de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona.

Mn. Albert Viciano Vives,

director de la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona.

Mn. Yesid Fernando Vásquez Acosta,

capellà del Col·legi Sant Pau de Tarragona.

Mn. Borja Martín Sánchez,

capellà del Col·legi Sant Rafael de la Selva del Camp.

Amb data 29/09/2015

PARROQUIALS

Mn. Amador Canaldas Salvador,

rector de la Parròquia de Sant Llorenç Màrtir de Botarell (*continua com a rector de les parròquies de Santa Maria de Vilafortuny i de Sant Pere Apòstol de Montbrió del Camp*)

Mn. Francisco Giménez Porcuna,

rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova de l'Escornalbou i església de Sant Joan Baptista de l'Arbocet (*continua com a rector de la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel i de la tinença de Santa Maria Magdalena de Mont-roig del Camp*)

Mn. Miquel Àngel Gómez Díez,

vicari de la Parròquia de Sant Fructuós de Tarragona.

Mn. Pasqual Gasol Simó,

adscrit a la Parròquia de Sant Jaume Apòstol de Riudoms.

Sra. Rosa Maria Sánchez Cornadó,

laica amb missió pastoral de les parròquies de Sant Llorenç Màrtir de Botarell i Sant Joan Baptista de Vilanova de l'Escornalbou i església de Sant Joan Baptista de l'Arbocet, amb facultat per a exercir-la, segons les necessitats, a d'altres parròquies de l'arxiprestat del Baix Camp.

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

MISSATGE

de 15 d'agost de 2015, per a la XXXI Jornada mundial de la Joventut 2016

«Feliços els compassius, perquè seran compadits» (Mt 5,7)

Benvolguts joves,

Hem arribat ja a la darrera etapa del nostre pelegrinatge a Cracòvia, on el proper any, al mes de juliol, celebrarem junts la XXXI Jornada Mundial de la Joventut. En el nostre llarg i difícil camí ens guien les paraules de Jesús recollides en el «sermó de la muntanya». Vam iniciar aquest recorregut l'any 2014, meditant junts sobre la primera de les Benaurances: «Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel» (Mt 5,3). Per a l'any 2015 el tema va ser «Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu» (Mt 5,8). En l'any que tenim per davant ens volem deixar inspirar per les paraules «Feliços els compassius, perquè seran compadits» (Mt 5,7).

1. El Jubileu de la Misericòrdia

Amb aquest tema la JMJ de Cracòvia 2016 s'insereix en l'Any Sant de la Misericòrdia, convertint-se en un veritable Jubileu per als joves a nivell mundial. No és la primera vegada que una trobada internacional de joves coincideix amb un Any jubilar. De fet, va ser durant l'Any Sant de la Redempció (1983-1984) que sant Joan Pau II va convocar per primera vegada els joves d'arreu del món per al Diumenge de Rams. Després va ser durant el Gran Jubileu de l'any 2000, en què més de dos milions de joves d'uns 165 països es van reunir a Roma per a la XV Jornada Mundial de la Joventut. Tal com va passar en aquests dos casos precedents, estic segur que el Jubileu dels Joves a Cracòvia serà un dels moments forts d'aquest Any Sant.

Potser algun de vosaltres es preguntarà: Què és aquest Any jubilar que se celebra a l'Església? El text bíblic del Levític 25 ens ajuda a comprendre el que significa un *jubileu* per al poble d'Israel: Cada cinquanta anys els hebreus sentien el so de la trompeta (*jobel*) que els convocava (*jobil*) per a celebrar un any sant, com a temps de reconciliació (*jobal*) per a tots. En aquest temps s'havia de recuperar una bona relació amb Déu, amb el proïsme i amb la creació, basada en la gratuïtat. Per això es promovia, entre d'altres coses, la condonació dels deutes, una ajuda particular per als qui havien empobrit, la millora de les relacions entre les persones i l'alliberament dels esclaus.

Jesucrist va venir per anunciar i portar a terme el temps perenne de la gràcia del Senyor, portant als pobres la bona notícia, la llibertat als captius, la vista als cecs i la llibertat als oprimits (cf. Lc 4,18-19). En ell, especialment en el seu Misteri Pasqual, es compleix plenament el sentit més profund del jubileu. Quan l'Església convoca un jubileu en el nom de Crist, estem tots convidats a viure un temps extraordinari de gràcia. L'Església mateixa està cridada a oferir de manera abundant signes de la presència i la proximitat de Déu, a despertar en els cors la capacitat de fixar-se en allò que és essencial. En particular, aquest Any Sant de la Misericòrdia «és el temps perquè l'Església redescobreixi el sentit de la missió que el Senyor li ha confiat el dia de Pasqua: ser signe i instrument de la misericòrdia del Pare» (Homilia en les Primeres Vespres del Diumenge de la Divina Misericòrdia, 11 d'abril de 2015).

2. Misericordiosos com el Pare

El lema d'aquest Jubileu extraordinari és: «Misericordiosos com el Pare» (cf. *Misericordiae vultus*, 13), i amb ell s'entona el tema de la propera JMJ. Intentem per això comprendre millor què significa la misericòrdia divina.

L'Antic Testament, per a parlar de la misericòrdia, emprà diversos termes; els més significatius són els de *hesed* i *rahamim*. El primer, aplicat a Déu, expressa la seva fidelitat incansable a l'Aliança amb el seu poble, que ell estima i perdona eternament. El segon, *rahamim*, es pot traduir com 'entranyes', que ens recorda de manera particular el si matern i ens fa comprendre l'amor de Déu pel seu poble, com és el d'una mare pel seu fill. Així ens el presenta el profeta Isaïes: «¿Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna l'oblidés, jo mai no t'oblidaria» (Is 49,15). Un amor d'aquesta mena implica fer espai a l'altre a dins d'un mateix, sentir, sofrir i alegrar-se amb el proïsme.

En el concepte bíblic de misericòrdia està inclòs allò que és concret d'un amor que és fidel, gratuït i que sap perdonar. A Osees tenim un exemple preciós de l'amor de Déu, comparat amb el d'un pare vers el seu fill: «Quan Israel era un noi me'l vaig estimar, d'Egipte vaig cridar el meu fill. Però ell és d'aquells que, com més els crides, més se te'n van: [...] Jo mateix vaig ensenyar Efraïm a caminar agafant-lo pels braços, però ells no han reconegut que jo els he guarit. Jo els atreïa cap a mi amb llaços d'afecte i amor. Feia com qui aixeca un jou del coll i deixa lliure la boca, m'acostava cap a ell i li donava menjar» (Os 11,1-4). Malgrat l'actitud errada del fill, que bé mereixeria un càstig, l'amor del pare és fidel i perdona sempre un fill penedit. Com podem veure, en la misericòrdia sempre està inclòs el perdó, que «no és una idea abstracta, sinó una realitat concreta amb la qual ell revela el seu amor, que és com el d'un pare o una mare que es commouen en el més profund de les seves entranyes pel seu fill. [...] Prové des del més íntim com un sentiment profund, natural, fet de tendresa i compassió, d'indulgència i de perdó» (*Misericordiae vultus*, 6).

El Nou Testament ens parla de la divina misericòrdia (*eleos*) com a síntesi de l'obra que Jesús va venir a complir al món en el nom del Pare (cf. Mt 9,13). La misericòrdia de

nostre Senyor es manifesta sobretot quan ell s'inclina sobre la misèria humana i demostra la seva compassió cap a qui necessita comprensió, guarició i perdó. Tot en Jesús parla de misericòrdia, encara més, ell mateix és la misericòrdia.

En el capítol 15 de l'Evangeli de Lluc podem trobar les tres paràboles de la misericòrdia: la de l'ovella perduda, de la moneda perduda i aquella que coneixem com del «fill pròdig». En aquestes tres paràboles ens impressiona l'alegria de Déu, l'alegria que ell sent quan troba de nou el pecador i el perdona. Sí, l'alegria de Déu és perdonar! Aquí tenim la síntesi de tot l'Evangeli. «Cada un de nosaltres és aquesta ovella perduda, aquesta moneda perduda; cada un de nosaltres és aquell fill que ha dilapidat la seva llibertat seguint ídols falsos, miratges de felicitat, i ho ha perdut tot. Però Déu no ens oblidat, el Pare no ens abandona mai. És un pare pacient, ens espera sempre. Respecta la nostra llibertat, però roman sempre fidel. I quan tornem a ell, ens acull com a fills, a casa seva, perquè mai per mai no deixa, ni tan sols un moment, d'esperar-nos, amb amor. I el seu cor està de festa per cada fill que retorna. Està de festa perquè és alegria. Déu té aquesta alegria, quan un de nosaltres pecador se li acostat i li demana perdó» (Àngelus, 15 de setembre de 2013).

La misericòrdia de Déu és molt concreta i tots estem cridats a experimentar-la en primera persona. A l'edat de disset anys, un dia que havia de sortir amb els meus amics, vaig decidir passar primer per una església. Allí em vaig trobar amb un sacerdot que em va inspirar una confiança tal que vaig sentir el desig d'obrir el meu cor en la confessió. Aquell encontre em va canviar la vida! Vaig descobrir que quan obrim el cor amb humilitat i transparència, podem contemplar de manera molt concreta la misericòrdia de Déu. Vaig tenir la certesa que en la persona d'aquell sacerdot Déu m'estava esperant, abans que jo fes el primer pas per anar a l'església. Nosaltres el busquem, però és ell qui sempre se'ns avança, des de sempre ens cerca i és el primer que ens troba. Potser algun de vosaltres té un pes en el cor i pensa: He fet això, he fet allò... No tingueu por! Ell us espera! Ell és pare: sempre ens espera! Que bonic que és trobar en el sagrament de la reconciliació l'abraçada misericordiosa del Pare, descobrir el confessor com a lloc de Misericòrdia, deixar-se tocar per aquest amor misericordiós del Senyor que sempre ens perdona!

I tu, estimat jove, estimada jove, ¿has sentit alguna vegada en tu aquesta mirada d'amor infinit que, més enllà de tots els teus pecats, limitacions i fracassos, continua fiant-se de tu i mirant la teva existència amb esperança? Ets conscient del valor que tens davant Déu que per amor t'ho ha donat tot? Com ens ensenya sant Pau, «Déu ha donat prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8). Entenem de veritat la força d'aquestes paraules?

Sé com arribeu a apreciar la Creu de les JMJ —regal de sant Joan Pau II— que des de l'any 1984 acompanya totes les vostres Trobades mundials. Quants canvis, quantes conversions veritables i autèntiques han sorgit en la vida de tants joves en trobar-se amb aquesta creu despullada! Potser us heu fet la pregunta: D'on ve aquesta força extraordinària de la creu? Heus aquí la resposta: La creu és el signe més eloqüent de la misericòrdia de Déu! Ens dóna testimoni que la mesura de l'amor de Déu envers la humanitat és

estimar sense mesura! A la creu podem tocar la misericòrdia de Déu i deixar-nos tocar per la seva misericòrdia. Aquí voldria recordar l'episodi dels dos malfactors crucificats al costat de Jesús. Un d'ells és arrogant, no es reconeix pecador, se'n riu del Senyor; l'altre, en canvi, reconeix que ha fallat, es dirigeix al Senyor i li diu: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.» Jesús se'l mira amb misericòrdia infinita i li respon: «Avui seràs amb mi al paradís» (cf. Lc 23,32-39-43). Amb quin dels dos ens identifiquem? Amb el que és arrogant i no reconeix els seus errors? O potser amb l'altre que reconeix que li cal la misericòrdia divina i la implora de tot cor? En el Senyor, que ha donat la seva vida per nosaltres a la creu, trobarem sempre l'amor incondicional que reconeix la nostra vida com un bé i ens dóna sempre la possibilitat de tornar a començar.

3. L'extraordinària alegria de ser instruments de la misericòrdia de Déu

La Paraula de Déu ens ensenya que «fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35). Precisament per aquest motiu la cinquena Benaurança declara feliços els misericordiosos. Sabem que és el Senyor qui ens ha estimat primer. Però només serem de veritat benaurats, feliços, quan entrem en la lògica divina del do, de l'amor gratuït, si descobrim que Déu ens ha estimat infinitament per a fer-nos capaços d'estimar com ell, sense mesura. Com diu sant Joan: «Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor. [...] L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats. Estimats meus, si Déu ens ha estimat així, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres» (1Jn 4,7-11).

Després d'haver-vos explicat de manera molt resumida com exerceix el Senyor la seva misericòrdia amb nosaltres, voldria suggerir-vos com podem ser concretament instruments d'aquesta mateixa misericòrdia envers el nostre proïsme.

Em ve al cap l'exemple del beat Pier Giorgio Frassati. Ell deia: «Jesús em visita cada vegada en la Comunió, i jo la restitueixo de la manera insuficient que puc, visitant els pobres.» Pier Giorgio era un jove que havia entès què vol dir tenir un cor misericordiós, sensible als més necessitats. A ells els donava molt més que coses materials; es donava a ell mateix, hi dedicava temps, paraules, capacitat d'escolta. Servia sempre els pobres amb gran discreció, sense ostentació. Vivia realment l'Evangeli que diu: «Tu, quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, perquè la teva almoïna quedi secreta» (Mt 6,3-4). Penseu que un dia abans de la mort, estant greument malalt, donava disposicions sobre com ajudar els seus amics necessitats. Al seu funeral, els familiars i amics van quedar sorpresos per la presència de tants pobres, per a ells desconeguts, que havien estat visitats i ajudats pel jove Pier Giorgio.

A mi sempre m'agrada associar les Benaurances al capítol 25 de Mateu, quan Jesús ens presenta les obres de misericòrdia i diu que d'acord amb elles serem jutjats. Us convido per això a descobrir de nou les obres de misericòrdia corporals: donar menjar als

famolencs, donar beure als assedegats, vestir els despullats, acollir l'estranger, assistir els malalts, visitar els presos, enterrar els morts. I no oblidem les obres de misericòrdia espirituals: aconsellar els qui dubten, ensenyar els ignorants, advertir els pecadors, consolar els afligits, perdonar les ofenses, suportar pacientment les persones molestes, pregar Déu pels vius i pels difunts. Com veieu, la misericòrdia no és «bonisme», ni un mer sentimentalisme. Aquí es demostra l'autenticitat del nostre ser deixebles de Jesús, de la nostra credibilitat com a cristians en el món d'avui.

A vosaltres, joves, que sou molt concrets, us voldria proposar que, per als primers set mesos de l'any 2016 elegiu una obra de misericòrdia corporal i una d'espiritual per a posar-la en pràctica cada mes. Deixeu-vos inspirar per la pregària de santa Faustina, humil apòstol de la Divina Misericòrdia del nostre temps:

Ajudeu-me, oh Senyor, perquè els meus ulls siguin misericordiosos, perquè jo mai no receli o jutgi segons les aparences, sinó que cerqui allò de bo que hi ha en l'ànima del meu proïsme i acudeixi a ajudar-la [...].

Que les meves oïdes siguin misericordioses perquè em faci al càrrec de les necessitats del meu proïsme i no sigui indiferent a les seves penes i queixes [...].

Que la meva llengua sigui misericordiosa perquè mai no parli negativament del meu proïsme sinó que tingui una paraula de consol i de perdó per a tots [...].

Que les meves mans siguin misericordioses i plenes de bones obres [...].

Que els meus peus siguin misericordiosos per tal que sempre m'afanyi a socórrer el meu proïsme, dominant la meva fatiga i cansament [...].

Que el meu cor sigui misericordiós perquè jo senti tots els sofriments del meu proïsme (*Diari* 1963).

El missatge de la Divina Misericòrdia constitueix un programa de vida molt concret i exigent, ja que implica les obres. Una de les obres de misericòrdia més evident, però potser més difícil de posar en pràctica, és la de perdonar qui t'ha ofès, qui t'ha fet mal, qui considerem com un enemic. «Com n'és, de difícil, sovint perdonar! I, malgrat tot, el perdó és l'instrument posat a les nostres mans fràgils per a aconseguir la serenitat del cor. Deixar caure el rancor, la ràbia, la violència i la venjança són condicions necessàries per a viure feliços» (*Misericòrdia vultus*, 9).

Em trobo amb tants joves que diuen que estan cansats d'aquest món tan dividit, en el qual s'enfronten seguidors de faccions tan diferents, hi ha tantes guerres i hi ha fins i tot qui utilitza la religió mateixa com a justificació per a la violència. Hem de suplicar al Senyor que ens doni la gràcia de ser misericordiosos amb aquells qui fan mal. Com Jesús,

que a la creu resava per aquells que l'havien crucificat: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34). L'únic camí per a vèncer el mal és la misericòrdia. La justícia és necessària, com no, però ella sola no és suficient. Justícia i misericòrdia han de caminar juntes. Com voldria que tots ens uníssim en oració unànime, implorant des del més profund dels nostres cors que el Senyor tingui misericòrdia de nosaltres i de tot el món!

4. Cracòvia ens espera!

Falten pocs mesos per a la nostra trobada a Polònia. Cracòvia, la ciutat de sant Joan Pau II i de santa Faustina Kowalska, ens espera amb els braços i el cor oberts. Crec que la Divina Providència ens ha guiat per a celebrar el Jubileu dels Joves precisament aquí, on han viscut aquests dos grans apòstols de la misericòrdia del nostre temps. Joan Pau II havia intuït que aquest era el temps de la misericòrdia. A l'inici del seu pontificat va escriure l'encíclica *Dives in Misericòrdia*. En l'Any Sant 2000 va canonitzar sor Faustina i va instituir la Festa de la Divina Misericòrdia per al segon diumenge de Pasqua. L'any 2002 va consagrar personalment a Cracòvia el santuari de Jesús Misericordiós, i va encomanar el món a la Divina Misericòrdia esperant que aquest missatge arribés a tots els habitants de la terra, omplint els cors d'esperança: «Cal encendre aquesta guspira de la gràcia de Déu. Cal transmetre al món aquest foc de la misericòrdia. En la misericòrdia de Déu el món trobarà la pau, i l'home, la felicitat (Homilia per a la consagració del santuari de la Divina Misericòrdia a Cracòvia, 17 d'agost de 2002).

Estimats joves, Jesús misericordiós, retratat en la imatge venerada pel poble de Déu al santuari de Cracòvia a ell dedicat, us espera. Ell es fia de vosaltres i compta amb vosaltres! Té tantes coses importants per dir a cadascun i cadascuna de vosaltres... No tingueu por de contemplar els seus ulls plens d'amor infinit cap a vosaltres i deixeu-vos tocar per la seva mirada misericordiosa, disposada a perdonar cada un dels vostres pecats, una mirada que és capaç de canviar la vostra vida i de guarir les vostres ànimes, una mirada que sadolla la set profunda que sojorna en els vostres cors joves: set d'amor, de pau, d'alegria i de felicitat autèntica. Adreceu-vos a ell i no tingueu por! Veniu per dir-li des del més profund dels vostres cors: «Jesús, en vós confio.» Deixeu-vos tocar per la seva misericòrdia sense límits, perquè per part vostra us convertiu en apòstols de la misericòrdia mitjançant les obres, les paraules i l'oració, en el nostre món ferit per l'egoisme, l'odi i tanta desesperació.

Porteu la flama de l'amor misericordiós de Crist —de qui va parlar sant Joan Pau II— als ambients de la vostra vida quotidiana i fins als confins de la terra. En aquesta missió, jo us acompanyo amb els meus millors desitjos i la meva pregària, us encomano a tots a la Mare de Déu, Mare de Misericòrdia, en aquest últim tram del camí de preparació espiritual cap a la propera JMJ de Cracòvia, i us beneixo de tot cor.

MISSATGE

de 15 de setembre de 2015, per a la XXIV Jornada mundial del Malalt 2016

Confiar en Jesús misericordiós com Maria: «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,5)

Benvolguts germans i germanes,

La XXIV Jornada Mundial del Malalt m'ofereix l'oportunitat d'estar especialment a prop vostre, estimats malalts, i de tots els qui us cuiden.

Com que aquest any aquesta Jornada se celebrarà solemnement a Terra Santa, proposo meditar la narració evangèlica de les noces de Canà (Jn 3,1-11), on Jesús va fer el seu primer miracle gràcies a la mediació de la seva Mare. El tema escollit, «Confiar en Jesús misericordiós com Maria: “Feu tot el que ell us digui” (Jn 2,5)», s'inscriu molt bé en el marc del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia. La celebració eucarística central de la Jornada, l'11 de febrer de 2016, memòria litúrgica de la Mare de Déu de Lourdes, tindrà lloc precisament a Natzaret, on «la Paraula s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres» (Jn 1,14). Jesús va iniciar allí la seva missió salvadora, aplicant a ell mateix les paraules del profeta Isaïes, com diu l'evangelista Lluc: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18-19).

La malaltia, sobretot quan és greu, posa sempre en crisi l'existència humana i ens planteja grans interrogants. La primera reacció pot ser de rebellia: Per què m'ha passat precisament a mi? Podem sentir-nos desesperats, pensar que tot està perdut i que ja res no té sentit...

En aquesta situació, per una part la fe en Déu es posa a prova, però al mateix temps revela tota la seva força positiva. No perquè la fe faci desaparèixer la malaltia, el dolor o els interrogants que planteja, sinó perquè ens ofereix una clau amb la qual podem descobrir el sentit més profund d'allò que estem vivint; una clau que ens ajuda a veure com la malaltia pot ser la via que ens porta a una proximitat més estreta amb Jesús, que camina al costat nostre carregat amb la creu. I aquesta clau ens la proporciona Maria, la seva mare, experta en aquesta via.

A les noces de Canà, Maria apareix com la dona atenta que s'adona d'un problema molt important per als esposos: s'ha acabat el vi, símbol del goig de la festa. Maria descobreix la dificultat, en cert sentit la fa seva i, amb discreció, actua

ràpidament. No es limita a mirar, i encara menys es deté a fer judicis, sinó que es dirigeix a Jesús i li presenta el problema tal com és: «No tenen vi» (Jn 2,3). I quan Jesús li respon que encara no ha arribat el moment de revelar-se (cf. v. 4), diu als servents: «Feu tot el que ell us digui» (v. 5). Llavors Jesús fa el miracle, transformant una gran quantitat d'aigua en vi, en un vi que apareix immediatament com el millor de tota la festa. Quin ensenyament podem obtenir del misteri de les noces de Canà per a la Jornada Mundial del Malalt?

El banquet de les noces de Canà és una imatge de l'Església: en el centre hi ha Jesús misericordiós que fa el senyal; al seu voltant hi ha els deixebles, les primícies de la nova comunitat; i a prop de Jesús i dels deixebles hi ha Maria, mare previsor i orant. Maria participa en el goig de la gent comuna i contribueix a augmentar-lo; intercedeix davant el seu Fill per al bé dels esposos i de tots els convidats. I Jesús no va rebutjar la petició de la seva Mare. Quanta esperança ens dóna aquest esdeveniment. Tenim una mare amb ulls vigilants i compassius, com els del seu fill; amb un cor maternal ple de misericòrdia, com ell; amb unes mans que volen ajudar, com les mans de Jesús, que partien el pa per als famolencs, que tocaven els malalts i els guaria. Això ens omple de confiança i ens obre a la gràcia i a la misericòrdia de Crist. La intercessió de Maria ens permet experimentar la consolació per la qual l'apòstol Pau beneeix Déu: «Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare entrançable i Déu de tot consol. Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena. És cert que compartim abundantament els sofriments de Crist, però també, gràcies a ell, el consol que rebem és abundant» (2Co 1,3-5). Maria és la Mare «consolada» que consola els seus fills.

A Canà es perfilen els trets característics de Jesús i de la seva missió: Ell és aquell que socorre el qui està en dificultat i passa necessitat. En efecte, en el seu ministeri messiànic guarirà moltes persones de les malalties, dolences i mals esperits, donarà la vista als cecs, farà caminar els coixos, tornarà la salut i la dignitat als leprosos, ressuscitarà els morts i als pobres anunciarà la bona nova (cf. Lc 7,21-22). La petició de Maria durant el banquet nupcial, posada per l'Esperit Sant en el seu cor de mare, va manifestar no sols el poder messiànic de Jesús, sinó també la seva misericòrdia.

En la sollicitud de Maria es reflecteix la tendresa de Déu. I aquesta mateixa tendresa es fa present també en la vida de moltes persones que es troben al costat dels malalts i saben comprendre les seves necessitats, encara més ocultes, perquè miren amb ulls plens d'amor. Quantes vegades una mare al capçal del seu fill malalt, o un fill que s'ocupa d'un pare ancià, o un nét que és a prop de l'avi o de l'àvia,

confien la seva súplica a les mans de la Mare de Déu. Per als nostres éssers estimats que sofreixen per la malaltia demanem en primer lloc la salut. Jesús mateix va manifestar la presència del Regne de Déu precisament a través de les curacions: «Aneu a anunciar a Joan el que sentiut i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten» (Mt 11,4-5). Però l'amor animat per la fe fa que demanem per a ells quelcom més gran que la salut física: demanem la pau, la serenitat de la vida que parteix del cor i que és do de Déu, fruit de l'Esperit Sant que el Pare no nega mai als qui el demanen amb confiança.

En l'escena de Canà, a més de Jesús i de la seva Mare hi ha també els qui són anomenats servents, que reben d'ella aquesta indicació: «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,5). Naturalment el miracle s'esdevé per obra de Crist; però ell vol servir-se de l'ajuda humana per a realitzar el prodigi. Hauria pogut fer aparèixer directament el vi a les gerres. Però vol comptar amb la col·laboració humana, i demana als servents que les omplin d'aigua. Com valora i aprecia Déu que siguem servidors dels altres. Aquesta és una de les coses que més ens fa semblants a Jesús, el qual «no ha vingut a ser servit, sinó a servir» (Mc 10,45). Aquests personatges anònims de l'Evangeli ens ensenyen molt. No sols obeeixen, sinó que ho fan generosament: van omplir les gerres fins dalt (cf. Jn 2,7). Es fien de la Mare, i amb promptitud fan bé allò que se'ls demana, sense queixar-se, sense fer càlculs.

En aquesta Jornada Mundial del Malalt podem demanar a Jesús misericòrdios per la intercessió de Maria, Mare seva i nostra, que ens concedeixi aquesta disponibilitat per a servir els necessitats, i concretament els nostres germans malalts. A vegades aquest servei pot resultar dur, pesat, però estem segurs que el Senyor no deixarà de transformar el nostre esforç humà en quelcom diví. També nosaltres podem ser mans, braços, cors que ajuden Déu a fer els seus prodigis, sovint amagats. També nosaltres, sans o malalts, podem oferir els nostres cansaments i sofriments com l'aigua que va omplir les gerres de les noces de Canà i va ser transformada en el millor vi. Cada vegada que s'ajuda discretament a qui pateix, o quan s'està malalt, es té l'ocasió de carregar sobre les nostres espatlles la creu de cada dia i de seguir el Mestre (cf. Lc 9,23); i encara quan l'encontre amb el sofriment sigui sempre un misteri, Jesús ens ajuda a trobar-li sentit.

Si sabem escoltar la veu de Maria, que ens diu també a nosaltres: «Feu tot el que ell us digui», Jesús transformarà sempre l'aigua de la nostra vida en vi bo. Així, aquesta Jornada Mundial del Malalt, celebrada solemnement a Terra Santa, ajudarà a realitzar el desig que he manifestat en la Butlla de convocatòria del Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia: «Que aquest Any Jubilar viscut en la misericòrdia pugui afavorir l'encontre amb [l'hebraisme, l'islam] i amb les al-

tres nobles tradicions religioses; ens faci més oberts al diàleg per a conèixer-nos i comprendre'ns millor; elimini qualsevol forma de tancament i menyspreu, i allunyi qualsevol forma de violència i de discriminació» (*Misericordiae vultus*, 23). Cada hospital o clínica pot ser un signe visible i un lloc que promogui la cultura de l'encontre i de la pau, en el qual l'experiència de la malaltia i del sofriment, així com també l'ajuda professional i fraternal, contribueixin a superar qualsevol límit i divisió.

Són un exemple per a nosaltres les dues monges canonitzades el passat mes de maig: santa Maria Alfonsina Danil Ghattas i santa Maria de Jesús Crucificat Baouardy, ambdues filles de Terra. Santa. La primera va ser testimoni de mansuetud i d'unitat, oferint un clar testimoniatge de la importància que té que siguem els uns responsables dels altres, que visquem al servei dels altres. La segona, dona humil i analfabeta, va ser dòcil a l'Esperit Sant i es va convertir en instrument d'encontre amb el món musulmà.

A tots els qui estan al servei dels malalts i dels qui sofreixen, els desitjo que estiguin animats per l'exemple de Maria, Mare de la Misericòrdia. «Que la dolcesa de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant, a fi que tots puguem descobrir l'alegria de la tendresa de Déu (*ibid.*, 24) i portar-la gravada en els nostres cors i en els nostres gestos. Encomanem a la intercessió de la Mare de Déu les nostres angoixes i consolacions, i adrecem a ella la nostra pregària, perquè giri cap a nosaltres el seus ulls misericordiosos, especialment en els moments de dolor, i ens faci dignes de contemplar avui i per tota l'eternitat el Rostre de la misericòrdia, el seu Fill Jesús.

Acompanyo aquesta súplica per tots vosaltres amb la meva benedicció apostòlica.

Audiències generals sobre “la família”

EVANGELITZACIÓ

2 de setembre de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

En aquest darrer tram del camí de catequesi sobre la família, girem l'esguard cap a la manera com es viu la responsabilitat de comunicar i transmetre la fe, tant a nivell intern com extern.

En un primer moment ens poden venir al cap algunes expressions evangèliques que semblen contradir la unió familiar i el seguiment de Jesús. Per exemple, aquelles paraules dures que tots coneixem i hem escoltat: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. Qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi» (Mt 10,37-38).

Naturalment, amb això Jesús no vol anul·lar el quart manament, que és el primer gran manament envers les persones. Els tres primers fan referència a Déu, aquest es refereix a les persones. I mai no hem de pensar que el Senyor, després d'haver fet el seu miracle amb els esposos de Canà, després d'haver consagrat la unió conjugal entre l'home i la dona, després d'haver retornat fills i filles a la vida familiar, ens demani que siguem insensibles a aquests llaços familiars! Aquesta no és l'explicació. Al contrari, quan Jesús afirma la primacia de la fe en Déu, no troba una comparació més significativa que les relacions familiars. I, per altra part, aquests mateixos llaços familiars, dins l'esperança de la fe i de l'amor de Déu, vénen transformats, vénen «plens» d'un sentit més gran i esdevenen capaços d'anar contra ells mateixos per crear una paternitat i una maternitat més àmplia, i per acollir com a germans i germanes fins i tots aquells que estiguin fora del vincle familiar. Un dia en què li van dir que a fora hi havia la seva mare i els seus germans que el buscaven, Jesús va respondre, assenyalant els seus deixebles: «Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare» (Mc 3,34-35).

La saviesa dels sentiments que no es compren ni es venen és el do millor de l'esperit familiar. Pròpiament és dins la família on aprenem a créixer en aquella atmosfera de saviesa dels sentiments. La seva «gramàtica» s'aprèn allí, d'altra manera és molt difícil d'aprendre. I és pròpiament aquest, el llenguatge a través del qual Déu es manifesta a tots.

La invitació a posar els llaços familiars dins l'àmbit de l'obediència de la fe i de l'aliança amb el Senyor no els trenca, al contrari, els protegeix, els desvincula de l'egoisme, els preserva del deteriorament, els rescata per a la vida que no mor. La circulació d'un estil familiar en les relacions humanes és una benedicció per als pobles: porta l'esperança sobre la terra. Quan els sentiments familiars es deixen convertir d'acord amb el testimoniatge de l'Evangelí, esdevenim capaços de coses impensables, que ens fan establir contacte amb les obres de Déu, aquelles obres que Déu realitza en la història, com aquelles que Jesús va fer pels homes, les dones i els infants que va trobar. Només un somriure arrencat de manera miraculosa de la desesperació d'un infant abandonat que recomença a viure, ens explica més l'acció de Déu en el món que no pas milers de tractats teològics. Només un home i una dona capaços d'arriscar-se i de sacrificar-se pel fill d'un altre i no sols pel seu, ens explica coses de l'amor que molts científics no comprenen. I on hi ha aquests sentiments familiars, neixen aquests gestos del cor que són més eloqüents que les paraules. El gest de l'amor... Això fa pensar.

La família que respon a la crida de Jesús retorna la direcció del món a l'aliança de l'home i la dona amb Déu. Penseu en el desenvolupament d'aquest testimoniatge, avui.

Imaginem que el timó de la història (de la societat, de l'economia, de la política) es dirigeixi —finalment!— a l'aliança de l'home i de la dona perquè la governin amb l'esguard girat cap a les generacions que vénen. Els temes de la terra i de la casa, de l'economia i del treball, farien una música molt diferent!

Si restaurem el protagonisme —a partir de l'Església— de la família que escolta la paraula de Déu i la posa en pràctica, esdevindrem com el vi bo de les noces de Canà, fermentarem com el llevat de Déu!

Efectivament, l'aliança de la família amb Déu és cridada avui a contrastar la desertificació comunitària de la ciutat moderna. Les nostres ciutats han esdevingut desertificades per manca d'amor, per manca de somriures. Tantes distraccions, tantes coses per perdre el temps, per fer riure, però manca l'amor. El somriure d'una família és capaç de vèncer aquesta desertificació de les nostres ciutats. I aquesta és la victòria de l'amor de la família. Cap enginyeria econòmica i política no està en el punt de substituir aquesta aportació de les famílies. El projecte de Babel edifica gratacels sense vida. L'Esperit de Déu, en canvi, fa florir els deserts (cf. Is 32,15). Hem de sortir de les torres i de les cambres blindades de les elits, per freqüentar novament les cases i els espais oberts de les multituds, obertes a l'amor de la família.

La comunió de carismes —els donats al sagrament del matrimoni i els concedits a la consagració pel Regne de Déu— és destinada a transformar l'Església en un lloc plenament familiar per a l'encontre amb Déu. Anem endavant per aquest camí, no perdem l'esperança. On hi ha una família amb amor, aquella família és capaç d'escalfar el cor de tota una ciutat amb el seu testimoniatge d'amor.

Pregueu per mi, preguem els uns pels altres, perquè esdevinguem capaços de reconèixer i de mantenir les visites de Déu. L'Esperit trasbalsarà feliçment les famílies cristianes, i la ciutat de l'home sortirà de la depressió!

LA COMUNITAT

9 de setembre de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Vull centrar avui la nostra atenció en el vincle entre la família i la comunitat cristiana. És un vincle, per dir-ho d'alguna manera, «natural», perquè l'Església és una família espiritual i la família és una petita Església (cf. *Lumen gentium*, 9).

La comunitat cristiana és la casa d'aquells que creuen en Jesús com a font de la fraternitat entre tots els homes. L'Església camina enmig dels pobles, en la història dels homes i les dones, dels pares i les mares, dels fills i les filles: aquesta és la història que compta per al Senyor. Els grans esdeveniments de les potències mundanes s'escriuen en els llibres d'història, i allí queden. Però la història dels afectes humans s'escriu directament en el cor de Déu, i és la història que resta per a l'eternitat. Aquest és el lloc de la

vida i de la fe. La família és l'àmbit de la nostra iniciació —insubstituïble, indeleble— en aquesta història. És una història de vida plena, que acabarà en la contemplació de Déu per tota l'eternitat en el cel, però comença en la família. Aquest és el motiu pel qual és tan important la família. El Fill de Déu va aprendre la història humana per aquesta via, i la va recórrer fins al final (cf. He 2,18; 5,8). És bonic tornar a contemplar Jesús i els signes d'aquest vincle. Ell va néixer en una família i allí va «conèixer el món»: un taller, quatre cases, un poblet de res. D'aquesta manera, vivint durant trenta anys aquesta experiència, Jesús va assimilar la condició humana, acollint-la en la seva comunió amb el Pare i en la seva missió apostòlica mateixa. Després, quan va deixar Natzaret i va començar la vida pública, Jesús va formar entorn seu una comunitat, una «assemblea», és a dir, una *convocació* de persones.

Aquest és el significat de la paraula *església*.

Als Evangelis, l'assemblea de Jesús té la forma d'una família i d'una família acollidora, no d'una secta exclusiva, tancada: en ella trobem Pere i Joan, però també aquell qui té fam i set, l'estranger i el perseguit, la pecadora i el públicà, els fariseus i les multituds.

I Jesús no deixa d'acollir i de parlar amb tots, també amb qui ja no espera trobar Déu en la seva vida. És una lliçó forta per a l'Església. Els deixebles mateixos van ser elegits per a fer-se càrrec d'aquesta assemblea, d'aquesta família dels hostes de Déu.

Per tal que aquesta realitat de l'assemblea de Jesús estigui viva en l'avui, cal revifar l'aliança entre la família i la comunitat cristiana. Podríem dir que la família i la parròquia són els dos llocs on es realitza aquesta comunió d'amor que troba la seva font última en Déu mateix. Una Església de veritat, d'acord amb l'Evangelí, no pot tenir altra forma que la d'una casa acollidora, amb les portes obertes, sempre. Les esglésies, les parròquies, les institucions, amb les portes tancades no s'han d'anomenar *esglésies*, s'han d'anomenar *museus*.

I avui, aquesta és una aliança crucial. «Contra els “centres de poder” ideològics, financers i polítics, posem les nostres esperances en aquests centres de l'amor evangelitzadors, rics de calor humana, basats en la solidaritat i la participació» (Consell pontifici per a la família, *Gli insegnamenti di J.M. Bergoglio - Papa Francesco sulla famiglia e sulla vita 1999-2014*, LEV 2014, 189), i també en el perdó entre nosaltres.

Reforçar el vincle entre família i comunitat cristiana és avui indispensable i urgent. Certament, cal una fe generosa per a tornar a trobar la intel·ligència i la valentia per a renovar aquesta aliança. Les famílies a vegades fan un pas enrere, dient que no estan a l'alçada: «Pare, som una pobre família i fins i tot una mica descentrada», «No som capços de fer-ho», «Ja tenim molts problemes a casa», «No tenim prou forces». Això és veritat. Però ningú no n'és digne, ningú no està a l'alçada, ningú no té prou forces. Sense la gràcia de Déu no podem fer res. Tot ens ve donat, gratuïtament donat. I el Senyor mai no arriba a una nova família sense fer algun miracle. Recordem el que va fer a les noces de Canà. Sí, el Senyor, si ens posem a les seves mans, ens fa fer miracles —però són aquests miracles de cada dia!— quan hi ha el Senyor, allí, en aquella família.

Naturalment, també la comunitat cristiana ha de fer la seva part. Per exemple, intentar superar actituds massa directives i massa funcionals, afavorir el diàleg interpersonal i el coneixement i l'estima recíprocs. Que les famílies prenguin la iniciativa i sentin la responsabilitat d'aportar els seus dons preciosos per a la comunitat.

Tots hem de ser conscients que la fe cristiana es juga en el camp obert de la vida compartida amb tots, la família i la parròquia han de fer el miracle d'una vida més comunitària per a tota la societat.

A Canà, hi havia la Mare de Jesús, la «mare del bon consell». Escoltem les seves paraules: «Feu allò que ell us digui» (cf. Jn 2,5).

Benvolgudes famílies, benvolgudes comunitats parroquials, deixem-nos inspirar per aquesta Mare, fem tot allò que Jesús ens digui i ens trobarem davant el miracle, el miracle de cada dia. Gràcies.

ELS POBLES

16 de setembre de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Aquesta és la nostra última reflexió sobre el tema del matrimoni i de la família. Estem en vigílies d'esdeveniments bonics i desafiants que estan relacionats directament amb aquest gran tema: la Trobada Mundial de les Famílies a Filadèlfia i el Sínode dels Bisbes aquí a Roma. Tots dos tenen una importància mundial, que correspon a la dimensió universal del cristianisme, però també a la dimensió universal d'aquesta comunitat humana fonamental i insubstituïble que és precisament la família.

El moment actual de la civilització apareix marcat pels efectes a llarg termini d'una societat administrada per la tecnocràcia econòmica. La subordinació de l'ètica a l'afany de lucre compta amb importants recursos i amb un gran suport dels mitjans. En aquest escenari, una nova aliança de l'home i de la dona no sols és necessària, sinó fins i tot estratègica per a l'emancipació de les persones de la colonització dels diners. Aquesta aliança ha de tornar a dirigir la política, l'economia i la convivència civil! És ella la que decideix l'habitabilitat de la terra, la transmissió del sentiment de la vida, els llaços de la memòria i de l'esperança.

D'aquesta aliança, la comunitat conjugal-familiar de l'home i de la dona n'és la gramàtica generativa, el «nus d'or», podríem dir. La fe es basa en la saviesa de la creació de Déu, que ha confiat a la família no cuidar una intimitat per a ella mateixa, sinó l'emocionant projecte de fer «intern» el món. Només la família és al principi, a la base d'aquesta cultura mundial que ens salva; ens salva de molts, molts atacs, de moltes destruccions, de moltes colonitzacions, com la dels diners o de les ideologies que amenacen tant el món. La família és la base per a defensar-se!

En les nostres breus meditacions dels dimecres sobre la família hem tret de la Paraula bíblica de la creació la nostra inspiració fonamental. Podem retornar a aquesta Paraula i ho hem de fer així per trobar-ne l'amplitud i la profunditat. És una feina molt gran la que ens espera, però també molt emocionant. La creació de Déu no és simplement una premissa filosòfica: és l'horitzó universal de la vida i de la fe! No existeix un designi diví diferent de la creació i de la seva salvació. És per la salvació de la criatura —de tota criatura— que Déu s'ha fet home: «Per nosaltres els homes i per la nostra salvació», com diu el Credo. I Jesús ressuscitat és aquell que va ser «engendrat abans de tota la creació» (Col 1,15).

El món creat és confiat a l'home i a la dona: el que passa entre ells deixa petjada en tot. El seu rebuig de la benedició de Déu porta inevitablement a un deliri d'omnipotència que ho fa malbé tot. És el que anomenem pecat original. I tots venim al món amb l'herència d'aquesta malaltia.

Tanmateix, no estem maleïts, ni abandonats a nosaltres mateixos. L'antiga història del primer amor de Déu per l'home i la dona ja tenia pàgines escrites amb foc, en aquest sentit! «Jo posaré enemistat entre tu i la dona, entre la teva descendència i la seva descendència» (Gn 3,15a). Són les paraules que Déu adreça a la serp enganyosa encantadora. Mitjançant aquestes paraules Déu marca la dona amb una barrera protectora contra el mal, a la qual ella pot recórrer —si ho vol— per a cada generació. Vol dir que la dona porta una benedició secreta i especial, per a la defensa del seu fill del Maligne! Com la Dona de l'Apocalipsi, que corre a amagar el nen del drac i Déu la protegeix (cf. Ap 12,6).

Penseu quina profunditat s'obre aquí! Hi ha molts estereotips, a vegades ofensius, sobre la dona temptadora que inspira el mal. Això no obstant hi ha espai aquí per a una teologia de la dona digna d'aquesta benedició de Déu per a ella i per als seus fills!

La protecció misericordiosa de Déu per a l'home i la dona, en qualsevol cas, és sempre per a tots dos. No oblidem això! El llenguatge simbòlic de la Bíblia ens diu que abans de fer-los fora del jardí del Edèn, Déu va fer per a l'home i per a la dona túniques de pell i els va vestir (cf. Gn 3,21). Aquest gest de tendresa significa que malgrat les conseqüències doloroses del nostre pecat, Déu no vol que ens quedem nus i abandonats al nostre destí de pecadors. Aquesta tendresa divina, aquesta atenció per nosaltres, la veiem encarnada en Jesús de Natzaret, fill de Déu «nascut d'una dona» (Ga 4,4). I sant Pau també diu: «Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8). Crist, nat de dona, d'una dona. És la carícia de Déu sobre les nostres ferides, sobre els nostres errors, sobre els nostres pecats. Però Déu ens estima tal com som i ens vol fer anar endavant amb aquest projecte, i la dona és la més forta que porta endavant aquest projecte.

La promesa que Déu fa a l'home i a la dona a l'inici de la història inclou tots els éssers humans, fins a la fi de la història. Si tenim prou fe, les famílies dels pobles de la terra es retrobaran amb aquesta benedició. En tot cas, qualsevol persona que es deixi portar per aquesta visió, sigui del poble que sigui, de la nació o religió a la qual pertanyi, que es posi en camí amb nosaltres, serà el nostre germà i la nostra germana, sense fer proselitis-

me. Caminem junts sota aquesta benedicció i sota el propòsit de Déu de fer-nos a tots germans en la vida en un món que continua endavant i que neix de la família, de la unió de l'home i la dona.

Que Déu us beneixi, famílies de tots els racons de la terra! Que Déu us beneixi a tots!

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisada

Conferència Episcopal Tarraconense

NOTA DELS BISBES DE CATALUNYA

davant les eleccions al Parlament 2015

1. Tenint present que les properes eleccions al Parlament de Catalunya poden tenir una notable importància històrica, en tant que deixebles de Jesucrist i pastors de l'Església Catòlica, arrelada des dels primers temps del cristianisme a la nostra terra, volem contribuir a la reflexió dels ciutadans de Catalunya, amb la llum que ens ve de l'Evangelí de Jesucrist, conscients que estan en joc qüestions decisives a nivell institucional, polític i social. En el marc democràtic, creiem que també la nostra veu, exposada amb esperit de servei, pot enriquir el debat actual sobre el present i el futur del nostre país.

2. Continua tenint vigència el que vam afirmar sobre la identitat nacional de Catalunya en el document «*Arrels cristianes de Catalunya*» de 1985, i que vam recollir el 2011 en el nostre Document titulat «*Al servei del nostre poble.*» Per això manifestem el nostre amor a la Pàtria catalana, a la qual l'Església ha volgut servir des dels seus inicis, i el nostre respecte per la legítima diversitat d'opcions que se sotmetran a votació.

3. Constatem que, amb el pas del temps, s'ha fet encara més palès i ha pres més intensitat allò que vàrem dir abans de les eleccions al Parlament de Catalunya del 2012. Aquests darrers anys s'han manifestat nous reptes i noves aspiracions, que afecten la forma concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu. No toca a l'Església proposar una opció concreta, però sí que defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb constància la pau i la justícia.

4. Recordem el deure de tots els ciutadans a participar activament en les eleccions com una manera d'exercir la pròpia responsabilitat en la recerca del bé comú, i encara més en un moment crucial com el que estem vivint, que pot tenir conseqüències de llarga durada. Per això, cal que cadascú expressi per mitjà del vot les pròpies opcions, tenint present els grans valors que han d'estructurar la societat, com són el respecte als drets de les persones, de les famílies i les institucions, així com l'honestedat i la transparència de

la gestió pública; i la regeneració de la política, pensada amb visió àmplia, i que prioritzi la justícia i l'atenció als més febles i als que sofreixen el pes de la crisi econòmica.

5. Entre tots haurem de continuar potenciant la convivència de la societat catalana dins la pluralitat d'idees, conviccions, opcions i sentiments, cosa que vol dir animar la construcció d'una societat democràtica, solidària, acollidora amb els emigrants, respectuosa amb totes les sensibilitats i defensora de les llibertats. Caldrà continuar treballant per eradicar els efectes perniciosos de la crisi econòmica, cercant camins que permetin millorar la situació de tanta gent que viu en l'atur, en l'estretor, en la pobresa o en la marginació.

6. Demanem a la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, que intercedeixi perquè el nostre poble sàpiga discernir bé les seves opcions i trobi camins per a construir un futur més just i més fratern, obert solidàriament a la realitat dels altres pobles del món.

Tarragona, 7 de setembre de 2015

MN. LLUÍS VALLVÉ GUINOVART, OP. DIOC.

mori en Crist el 15 de juliol de 2015

Fill de la Pobla de Mafumet, naixia el 24 de maig de 1927. Els seus pares, Joaquim i Benvinguda el portaren a batejar un dies després, el 5 de juny del mateix any. Després d'haver fet el primer curs de llatí al Seminari de Tarragona, entrà a l'Aspirantat de la Germandat dels Sacerdots Operaris Diocesans del Cor de Jesús, a Salamanca on hi cursà Humanitats. A la Universitat Pontifícia de Salamanca obtingué el Batxillerat de Filosofia (1947-1950) i la Llicenciatura de Teologia (1950-1954). Durant l'any 1951 rebia la tonsura i les ordes menors (23-24/03/1951 : tonsura, lector i ostiari) i (22/12/1951 : acòlit i exorcista). A Segòvia, el 13/03/1954, rebia el sotsdiaconat: i el diaconat a Salamanca el 17/04/1954. Per completar l'ordenació al ministeri, l'11/07/1954, fou ordenat prevere per Mons. José Maria García Lahiguera a l'Aspirantat « Maestro Avila » de Salamanca quedant incardinat a la nostra Arxidiòcesi. D'aquesta manera, es consagrà a la Germandat el 5 de novembre de 1954, a Tiana davant Mn. Francesc Xavier Altés i Escribà.

El Seminari menor de Tiana fou la seva primera destinació com a prefecte i professor (1954-1961); amb els mateixos càrrecs se n'anà a l'Aspirantat Sant Josep de Tortosa (1961-1963) i, posteriorment, com a Secretari d'estudis, prefecte i professor al Seminari de Tarragona (1963-1986). Passà dos anys convalescent a l'alqueria « Mn. Sol » de les Alqueries de la Plana (Plana Baixa, Castelló) per reincorporar-se novament al Seminari menor de Tarragona com a Director espiritual (1989-2006). Des d'aleshores residí fins al seu decés a les sis de la matinada del dia 15 de juliol d'enguany, a la Residència sacerdotal « Sant Fructuós ».

Aquestes fóren les seves fites en la seva faceta d'Operari diocesà, però la seva continuada presència a la seva arxidiòcesi també hi ha deixat l'empremta i el bon record del seu ministeri. El Morell i les parròquies de la Stma. Trinitat i Sant Fructuós de Tarragona, la Companyia de Maria [L'Ensenyança] i en general molts ex-alumnes amb les seves famílies, educats al Seminari, el recorden agraïdament.

« Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus això? » (Jn 11,25-26). Descansi en pau!

